

B

52/53.

ITALIA

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 52-3.

*Of neeraw
Aródat som hekipurim*

בזאת יבא
אהרן אל
הקדש

פירוש

סדר עבודת יום

הכפורים

למנהג רב משה קורדואארו

ז"ל

והדפסנו אותו בכרך קטן למען יוכלו
לקטור אותו בסוף סידור הספילות ויהיה
ערוך לפסחו ביום אריר ונורא :

נדפס פה

ויניציאה

לכקטת כמהלך גדליה קורדואארו בנו ז"ל

במנות וואן דינארט וכביתו סכת סמו ליניצה

Con licentia de' Superiori.

הערה

אמר הצעיר גדליה להיות כי לסבת הנלות
בעוה נשתנו מנהגי תפילותנו ואולי
יהשוב רואה חבורה שנבנה על מנהג תפלות
הספרדים אמרתי להודיע לכל רואה חבור
זה כי הוא בנוי על מעשה הקרבנות כפי סדרת
הרמבם ז"ל ולא על סדר התפלות כאשר יראה
המעייין:

פירטנו במקום אחר כי תקון מעשה המכות הוא במלכות
 ומקום טיח ספתים הוא היסוד וכח והוד וזה כי המלכות
 נקראת מעשה ומה גם כי מעשה המכות הוא למטה
 בעולם הגשמי ובסוד עולם העשיה והדבור נשמה על
 עשיה והמחשבה נשמה אל הדבור ולכן הדבור היא בחי' ^א
 המלכות היוצאת מבין כח והוד שהם ספתים והיסוד
 שהוא לסוף למורים בין כח והוד ושלטה לה יחד נקראים
 טיח ספתותינו כי טיח פירושו ח' סין כדפירט רמב"ם
 בתיקונים וספתים הם כח והוד והדבור שהוא המלכות
 יוצאת מבין שלטתם דהיינו בחינת המלכות שהוא מיוחד
 בקול דהיינו קול ודבור יחד בלי ספק והיא בחינתה על
 כח והוד ויסוד ועל סוד זה נאמר ונשלמה פרים ספתינו
 כי מעשה הפרים היא במקום הפר' שהיא מלכות ותשלום
 הפרים הם הספתים כי עקימת ספתים משויא להו מעשה
 כדמוכח בנמרץ לגבי שבועה ועדות טקר לחיובי עליהו
 אמנם לאו טיח בו מעשה זמרה טובה מרובה ממדת

סוד שליח צבור

פורענות * ובודאי כי ספתותינו הנעות הם במקום
מעשה כי הדבור רוכב עליהם והם כסא אל הדבור
כמעשה סגס הוא כסא אל הדבור כדפירשנו ולכן כריך
כוונה גם עם הדבור והרי שלשתם מחשבה רבור ומעשה
והם סוד ארבע אותיות מיוחדות מחשבה סוד הכוונה
במוח ובלב דתמן טריוץ חכמה ובינה וקול ודבור שהם
תפארת ומלכות הרי ארבע אותיות ולהם כסא נכון על ידי
ספתים ולשון שהם נכח והוד ויקוד שהם במקום מעשה
בזולת ויחוד שאר האברי הנבררים אחריהם שהם מנחלות
האזניות שאין לנו עתה בביאורם : ואין כוונתנו הנה
להחריך בהסרה דרושים אלה הנה כדברי הרמב"ם ע"ה
שאינן זה מקומם :

ואולם בעבודת היום יתבחנו שלשה ראשים : האחד
המכפר **הסני הכפרה :** השלישי המתכפר
ולאם תיקון לכל אחד בעצמו כפי הענין הכריך לנו
המכפר הוא כג' : הכפרה היא העבודה בעצמה
המתכפר הם ישראל ושלשתם כריכים תקון גדול כאשר
נבאר : ושלשה אלה כריך סיכונו שליח צבור והקהל
במוסף היום ועבודתו : שליח צבור במקום כג' וקריחת
העבודה היא הכפרה בעצמה והקהל מתכפרו על ידה
ועתה נבא בביאור שלשה חלקים אלו בסדר : ואולם ט"ב
מדרגתו כל הענה כלה ביקוד שהוא העומר בין יהוה
תפארת ובין העם שהוא כלל הנשמות המתקבצות בסוד
טרטס להתיחד עם התפארת בסוד חליך ה' כפטי אשא
במחאו הקהל במלכות וכאשר יראה עצמו ט"ב בתיבת
בסוד

תקוני בהן גדול

ג

בסוד המלכות ומה גם אם יהיו שם מעלות לכסא כדפי'
 הרשב"ע וזהו היא המלכות בבחינת הבינה עליה כבור
 והוא היקור יום שביעי כלול משבע מיוחד לבת שבע עם
 התת הכעסה על ידו ג' שביעי בסוד ואו עם בת שבע
 והם שלש פעמים שבע טעולה אהיה דהיינו עי' העטרה
 טעוטרות להם האם העליונה הנקראת שבע גם כן והם
 ארבע פעמים שבע הם עשרים ושמונה ועל שבעתים אה
 יוסוף שלש ראשונות והם שלשים ואחד כמנין עם מלני
 יודין שמלואו י' דהיינו תלתא מוחי וגולגלתא דהיינו
 שלשה טפיץ ואלף במכא לפי זה כוונתו בעם ארזי ובטם
 טרי ובטם יהוה מתיוחדים יאהרונ'הי על ידי סרי' כבאות
 דהיינו יסוד וכ"ח והוד מהם בעלי הזוג ולכן אמרו
 הקדמונים כי עליה צבר צריך בני מוכניפין מהם עמו
 שלשה אחר מימינו ואחר משמאלו והיינו לגבי כהן גדול
 בני סגני כהונה כאשר כבאר והם קוד סרי' יסוד כבאות
 צב"ח נכח והיר אות יסוד ושלשה מיוחדים יהוה ארזי בטם
 יאהרונ'הי על ידי יחיד ונעלם דלא תליא ביה דבור ומס
 ומלה אלא מחסבה ככורע ואל"כ מתעטרים בטם אה"י
 דהיינו חימא עילאה והכל בסוד חכמה קדומה המיוחדת
 בכתר דתמן עליק יור ה' ואו ה' סקודו יואי כדפירטנו
 זהו בכונת כל הימים ויתוסף על כוונה זו הקיץ חובת
 היום כאשר כבאר בע"ה:

ב תקוני כהן גדול הם שבעה אליו ראשונה סיהיה
 נסוי וזהו שאמר הכתוב וכפר בעדו ובעד ביתו
 ביתו זו אמתו וידוע כי ק"ב לא מריא באתר פגים
 א ג ד ז וברכאף

וברכאין לא אסתכחו תמן כרפירטו כפרטת ויקרא
 זה טעם בזה בזולת כורך האשה אל הארס לכונן דעותיו
 לקונו לבלתי יחטא עוד היא כריכה לו להפלים חסרונו כי
 על אבדתו הוא מחזר כי נשמות ישראל הם אכלו מלמעלה
 שבר ונקבה יחד בסוד ייחוד עם יהוה ושם ארזי שהם
 קב"ה ושכיכותיה והסוד זכר אל הימין ונקבה אל השמאל
 ובימין הימין גובר על השמאל ובשמאל השמאל גובר על
 הימין ולכך מכר הנקבה גובר אור הנקבה בשמאל וולדת
 נקבה ומכר הזכר גובר אור הזכר וולדת זכרים וסודם
 בזה אשה מזרעת תחלה וילד זכר מפני תגבורת הרחמים
 על הרין כזה יאהר וכ"ה הרי י' בראש י' בסוף זכר ודאי כי
 גבר הזכר על הנקב' וכאשר איש מזריע תחלה וילד נקב'
 מפני תגבורת הרין על הרחמים כזה איד"הנו"ה הרי
 ראשה ח' וסופה ה' היא נקבה והם בסוד הימין והם מאל
 כזה י"ה בימין ה"י בשמאל וזהו סוד יא' בזכר שמורה
 תגבורת י"ה על ארזי וכך יהוה על אה"ה וראשו י"ה שהוא
 זכר כרפירטו וסופו ה"י הוא נקבה והיינו זכר על נקב"ה
 בשמי פנים ובעקבה האשה ח"י דהיינו אה"ה על יהוה
 וארזי על יהוה וא"י על י"ה שבסופו להראות נקבה על זכר
 איך שיהיה בימין גובר תת על המלכו מפני שהיא מזרעת
 תחלה דהיינו כו שהיא באה מן השמאל אל הימין וא"כ בימין
 עצמו הוא מביר אורו עליה וולדת זכר ובשמאל הוא
 מזריע תחלה שהוא בא מן הימין אל השמאל אכלה והיא
 מגברת אה"כ אורה עליו וילד נקבה ולכך לעולם למעלה
 הזוג בימין ובשמאל אור וסר ואור חוזר והסולדה זכר
 ונקבה

ונקבה ואי אפשר בפחות ממניהם ח' ולכך אי אפשר
 לייחד למעלה ולהמשיך הברכות אם לא יהיה האיט סלם
 בזכר ונקבה מהם ענפים שבהם יתפעלו המרשים כדפי'
 בספר בסער נטמה ובסער הכוונ' ואז יהיה בסוד נטמתו
 מרכבה אל הזכר וכסר בערו ובער ביתו בסוד אור יטר
 ואור חוזר ויהיה בו כח לייחד למעלה ולהמשיך הברכות
 הכלולות מן הכל יום ברברים או בפרשת תזריע ובסאר
 מקומות דברים כריכים יסוב ופירסנו הענין בספר
 בסער מהות והנהגה ועוד כרחיב כל אחד במקומו בסר'
 השנית שבעת ימים קודם יום הכפורים היו מפריסין
 אותן מביתן ללפכתו שהיתה לו במקדש והיו
 מפריסין אותן מאמתו שבעת ימים אלו מפני חסד נדה
 והיו מזין עליו שלימי ופביעי אלא אם חל שבת בסלימי
 או בסביעי פכרית הזיתו ובסבעה ימים או היו מרגילין
 אותן בעבודות כדי שיהיה רגיל וקוראין לפניו זקני בר'
 ומלמדין אותן עבודת היום וקודרה ושונה אותה הוא בעיני
 לפניהם כדי שיהיה רגיל וכך בערב יום הכפורי בסחרית
 היו מעבירין לפניו פרים ואלים וכבשים כדי שיהיה מכיר
 ורגיל בעבודה עד כאן ענין הפרשתו בקברתו ואולם
 למדנו מזה חיוב המוטל על שלוחי כבוד אסר בדורנו זה
 ומה אם במקום עבודה ממש שהיו רגילים ורואים מעשית
 בכל יום היה כריך הסתדלות הנמרץ הזה אל הכפרת
 על אחת כמה וכמה סכריך יסוב הדעת וקריאת הסדר
 פעם ופעמים רבות עד והיו הדברים מקודרים לפניו
 בכהן הזה העובד ממש וקו בן בנו של קו בדורנו זה שאין

אנו מורגלים אפילו בקריאתם ואינו מחלק הנהוג אצלנו
עדיסקיף וירא ה' משמים : וזהו שכתבנו
ואולם בטעם הנעלם כאשר נמנה שבעת ימים אלו
מהם משלטה בתפרי עד תמעה בו שהוא ערב
יום הכפרים דהיינו כל מה שבין ה' ל' וכודע כי מיום ה' ה'
שהוא א' בתפרי עד י' שהוא עשרה בו הם נקראים עשרת
ימי תשובה : והתשובה היא הבינה ועשרה ימים אלו הם
עשרה ימים שבה עשר ספירות ודאי : ואולם מלת תשובה
כודע פירוטה תשובת הדברים אל : ארסם בסוד היובל :
זה ענין כי השנה סורה הבינה בלי ספק והימים החולפים
בכל השנה הם קובים לה מכוונות מה : ומכאן הם בסוד
היוקף הימים העליונים וכפי פעולת הארס בימים הארס
כך יפגום בימיו או יטלימם במעשיו הטובים כאמרו בפסוק
ביומו תקן טכרו דהדר אטכרו דיום ממט לגבי קיום
עבודתו ושובתו המוטלת עליו : וזהו סוד השונה הלכות
בכל יום וזהו סוד ויקרבו ימי ישראל למות ויקרבו ימי דוד
למות כפי המתבאר בזהר : אמנם קודם בא יום העשור
שבו תשובת הימים אל מקורם : כתן הק'בה לישראל עשרה
ימים אלו שהם אל תשובה שמתגלה המקור שהיא הבינה
על הימים שהם הענפים להמשיך להם ספע רב ולתקן ע'
התשובה כל פגם שפגם בימים הנז' שחלפו : וכאשר יכנסו
אל מקורם יהיו מתוקנים ע' תשובתו כראוי : ולכן כהן
גדול ספקר הכפרה וטהרת הימים על ידו כרוך שיהיו כל
עשרת ימיו בתשובה ובכוון הלב ושלל לפנות אל עסקי
החול פגם בתשובה הוא סוד שבת הגדול ואין בו חול כלל
ולכן

ולכך המבלה המצבת והטהרה והמנוחה אל כל הימים אשר
 חלפו בתאוות הזמן ראוי לו לכונן מחשבותיו ולטהרם •
 ולהיות ימיו ימי שבת וכפרה וביטול החול • ואולם בימים
 של ראש השנה היו ימים טובים כנודע • לכך אחר שהיה
 כפנה לעסקיו אחר הימים הטובים היו מפרישים אותם
 מהם • ואיך ספק שכמו שבבע' ימי סוכות להם יט בראשם
 יורה על קדושת כל השבעה • גם בעשרה ימים אלו יום
 טוב קודם יורה על קדושתם • ומה גם בסופם גם כן יום
 כורא וארירי • לכך היו מפרישים אותם מבייתו ממלאכתו
 ומאשתו ומתאוותיו כדי שיתכונן בימים ההם שהם ימי
 עמור כלם וכדי להורות על מקורם שהוא יום הכפורים
 תשובה אימא עילאה יוכל היה עסקו בכל הימים בעבודת
 יום הכפורים לגלות המקור על תשע הימים ומזה יסא קו
 האדם על עצמו שצריך לכונן דעתו בימים אלו לטהר כל
 דרכיו המקולקלי' וצדקו בזה דברי הר"י ונה החסיד בקפר
 סערי תשובה וכל סכך ש' שהוא עולה במקום כ'ג סכך
 לרמות אלו בכל האפשר ולעסוק בכל יום קצת בעבודת
 היום האריר לגלותו על שאר הימים ועם כל זה היו שבעה
 ימים ימי הפרשתו כדי לגלות האם על שבעה בניה כנודע
 וגם לזה יכוין דעתו ובזה ייסר לכת :

ג שלישיית כל שבעת הימים לא היו מונעים ממנו
 מאכל ומשתה ערב י' עם חשיכה לא
 היו מניחין אותו לאכול הרבה שהמאכל מביא את חשיכה
 ולא היו מניחין אותו לישן שמה יראה קרי • ולא היו
 מאכילין אותו דברים המרגילים לשכבת זרע כגון בכוס
 וחלב

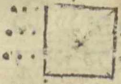
ואלב חס וכיוצא בהם • איך ספק כי העניינים האלה
 כימוקם עמם להיות ענין הקרי דבר פגום ופגום במקום
 גבוה • ובשאר ימות הסנה יורה על אחיזת החפזי במקום
 אות קרם הפנימי הנודע וקבלו הטפה ההיא ויורה למעלה
 אחיזתם וקבלתם להוליד להם כרומה להם משחית
 ומחבל • וכמו שבזיווג איש ואשתו בטורה גורם
 למעלה ייחוד החתן וכלתו הטורים • כן בקרי הזה
 תקבל התאום הרעה ההיא החיובית ותזדווג עם הזכה
 הטמא ויולידו חכמי • ואיך ספק כי אחר שהם מתוחדרים
 יחד הם ממסוכים מרה כלעכה ממקום הויית הקליפות
 מתחלת דרך כבוד הסמאלי מהאבר העליון • ויותר מזה כי
 כמעט עוסק בעוכו עטוקים למעלה הכל כפי כוונתו
 הרשעה • סוף דבר ענין הקרי עין גדול • ומה גם איש
 כזה ובימים כאו • ומה גם יוסטור ואדיר דלא שליט ביה
 יכרא בישא ולא חכון אש איכס משליטין אותו בעבירות
 ומעשים רעים • ולא על חנם אמרו רז"ל • יראג כל הסנה
 בלה • דההוא משחית רהיט אבתריה והוא הוראה על
 דחייתו ממקום גבוה חוואם עברה הסנה וכיכול יראה
 זרע יאריך ימי' כי גם אויבו לא יכול לו • ויורה על תבורת
 תשובתו • ועם היות מנכפחה אליו הבהרת עם כל זה יכול
 לה ובטלה והכניעה והוא ענין במקום שבעלי תשובה
 עומדים איך כריקים וכו' כדפירשנו בספר בשער נשמה •
 זהו לפי ענין כימוקו אל הפשט • אמנם אפשר לומר שיהיה
 ג' הטעם • כי כ' הוא בסוד החסד והוא בסוד היקוד סכך
 בקרא מוטביב' דמטרוכית' אבל כודע היות היקוד התפשטות

החסר כפי מה שפירס רשב"י ע"ה באררא / ובעת פטירתו
 ולכן יסוד וחסר הכל ענין אחד וכך פירשו במקום אחר
 כי יחוד המלכות בתפארת הוא על ידי החסר כדכתיב
 כמראה הקשת אשר יהיה בענן / וכתיב הנה אנכי בא
 אליך בעב הענן והארץ בזה בתיוקנים כי תלתא גוויין
 דקשת אינון ליה מסטרא דחסר דתמן ע"ב והס תלתא
 גוויין טבה מעליהם נאמר וראיתיה לזכור ברית עולם.
 ופי' וראיתיה ככלה דמתקסט' בתכסיטא ומיר לזכור ברית
 עולם וכל זה מסטר' דחסר כמכ' חסר ויסו' לגבי הייחוד ענין
 אחר / וכודע כי חסר' הכל הבינה ואכל המלכות כי חסר
 טסת ימים כקראת כדפירשו בזוהר ופירשו ענינו בספ'ר
 בערך יומם ובערך טסת ימים / כמכ' לפי זה חסר' בין
 בינה ובין מלכות וכן יסוד כקרא טביעי והוא כל' דמקבל
 חמטין תרעין דאימא עילאה עד הוד איתפסטת והוא בין
 הא' עילאה דאתפסטת עד הוד ובין אימא תתאה / ולכן
 כל טבעת ימים אין מובעים ממנו מאכל ומטתה דהיינו
 מה שנספע מן הת' למלכות טסס אכילה וטתיה / אבל
 בערב י"ה לערב טהוא חסר' או יסוד בערך בחינתם אכל
 הבינה כמו טהבינה אין בה אכילה וטתיה כדפירשו רז"ל
 ה'ה"ב אין בו אכילה וטתיה / אלא כריקים יוטבים וכו' ג'כ'
 הכ' טהוא עתה מתקרב א' בחינתו המתאחרת ב"ה הנק'
 עולם הבא טאין בו אכילה וטתיה ראוי טימעט באכילה
 וטתיה / ואגב אורחין כתבאר כי כהן גדול הוא בסוד
 החסר והיסוד כדפי' וגם ט"כ הוא בערך זה / וגם הוא
 פריך טימעט באכילה וטתיה כדו' טיהיה כמוהו / ומה גס

תקן דוח

שכל ש"כ הוא ביסוד כדפידסנו וכל ספן ביום ארירי
 רביעית כל ליל יום הכפורים כהן גדול יושב ודורש את
 היה חכם ואם היה תלמיד דורשין לפניו ואם
 היה רגיל לקרות קורין לפניו כדי שלא ייטף בקמ
 להתנמס פרחי לוויה היו מכין לפניו באטבע כרודה וכו'.
 ומתעסקין עמו עד שיגיע זמן השחיטה לפי כסוטו
 בימיו עמו כי גם זה כדי שלא יראה קרי אמנם לדרך
 שדרכנו ירבה כי כ"ג הוא המיוחד ולכן כריך ליחד לילה עם
 יום ועקר ייחודו שלא יושן כל הלילה כדי שיתייחד יום עם
 לילה מכל וכל כענין רוד. ואפשר ג"כ לפרש מטעם כי
 הסיבה הוא דין וכדי שיגלה למטה בזעיר ההוא עינא
 פקוחא תריר דלא נאים דלית ביה גבוינן כדפירש
 באידרא הוברך שלא יושן כלל כדי שלא יבלק עינא האריך
 מזעיר ואל תסיבנו מהסוכה שאין כוונתו אז לגלות
 ההוא עינא לענין מחילה או ירבה גם שלא תתעורר
 הסיבה שהיא הדין כי מדת היום גורמת דכטרה דריוא
 סכיח ועתה לא יקפה עלינו מסיבת הסוכה דהתם הא
 אכן ככחין קרב וכבר כתבטל הדין ואין כן ביה כי בקופו
 הוא מכפר ודבר זה א"א בזמננו כלו לפחות אפשר
 קבתו וכבר ראינו מאפילי בני ישראל בעלי כח פנהגו כן
ד החמשת טבילה ענין הטבילה בעכמה פירשנו
 בפרשת מפורע כי עם מקומה טעם מ
 פאה וטעם היותה במים אמנם אין טבילה זו כשאר
 הטבילות כי שאר הטבילות הם לעלות מטומאתן לטהרתן
 וזו חובה כן לא הוא היה טהור מכל טומאה והטבילה היתה
 אל

אל שינוי בגדי דוקא מכברי חול לבגדי כהונה ובין בגדי זהב ללבן ובין לבן לזהב והטעם בזה כי ארבעה בגדי זהב הם עט ארמ"י וארבעה בגדי לבן הם עט יהוה כדפירושו בתיוקונים וכתבאר לקמן בס"ד וכודע כי סוד ארבעים קאה של מים הם תקון א הטכינה

בסוד היכל עליון
ובזולת מה שביארנו עכינו במקום אחר
עוד ירכה היותו מורה על סוד הסתלסלות

חמש מדות והחת היא כקוד אמצעית והיינו י"ד ואח"כ פהיא מרה ענית ואח"כ שלש נקודות לארבעה כדריץ היא מרה שליטת וכך הפניים וכך הפלטיים הם חמש מדות עור כללם יעלה ארבעים דהיינו מ' שבה ונקודה אמצעית מעלים כל תשע לעשר הם ארבע פעמי עשר הם ארבעים במחל לפי זה מ' סתומה וי"ד ומ' נקודות עולה מים והם ארבעים קאה וטעם הנקודות ירכה י"ד חכמה מ' סתומה לסרבה המפרה בינה שלש מדות כד"ץ והח"ס והרה"מים וכל אחר כלול משלמתן ועולים עשר ע"י החכמה כדפירטנו בתקונים כי ע"י החכמה המדות כלולות מעשר חמבט ע"י כך יעלו ארבעים כי המלכות לה שלש בחיבות עם כל מרה ומרה מהם א"ס שתקבל מחקר שבחקר א"ס מנבורה שבחקר א"ס מתפארת שבחקר וכך לכל אחר ואחר ולכך זהו ארבע מדות ויעשו ארבעים קאה מים והיינו סוד הטורה אל הטכינה וזהו סוד מוריד הטל דהיינו י"ד ה"א ו"או פהם חכמה ובינה ות"ת כולל הימין והשמאל ולכך בהיות הפהץ פושט בגדי החול הנה יורה על פשיטות

המדות

תקון ה'ר

המדות מבחינת החול שבהם / ולכן כריך להוסיף קדושה
ולתורות על אור העליון המתגלה ולהטביל עצמו במימי
הספע הנזכרים / ואח"כ ילבש בגדי קדש ולהיות טבילה
ראשונה מבגדי חול ואפטרטהיתה לו טומאה יטקה כי אם
סביב עולם מטטרוץ מבחוץ רשעים יתהלכון במרורין
כפי עליית ורוממות הזלזול והפגם שגורמים התחתונים
והיינו כרום זולות לבני אדם לכך יש רשות בידו לטבול
במקום החול אם ירצה כי הוא עולה מעולם דמטטרוץ
שהם בגדי חול לעולם אר"י שהם בגדי זהב / אבל בשאר
טבילות שהם מבגדי זהב ללבן ומלבן לזהב כריך שיהיו
במקום הקדש רווקא שאין לבאת מאר"י ליה"ה ומיה"ה
לאר"י במקום חול כלל ועקר ח"כ אחר ספסט את כתובת
החול איככה ילבשנה עד שישלים היחוד הראוי אל היום /
ואולם בהיותו פושט בגדי זהב טובל סנית לעלות א בגדי
לבן יורה על סוד בחינת חכמה ובינה שנזכר שיט בו אם
זה"ה והם תריץ עטריץ דירית כרפירטנו בספר בשער
הסמות - ולכן אין בחינת אורו באר"י כבחינת אורו ביה"ה
לכן לכלול אור זה בזה וזה בזה בהיותו מחליף בגדי
מלבן לזהב ומזהב ללבן כריך טבילה להורות על אור
המתפשט ומתהפך לכמה טעמים וטעם שינוי הבגדים
יתבאר בסדר העבוד' בס"י אמנם מבגדי זהב האחרונים
אל בגדי חול לא היה טובל כדי שלא להסוות קודם לחול
דאדרבא אמרינן המבדיל בין קדש לחול כנודע /
חששית קדוש ידים ורגלים הנה בכל לבישת בגדי
קדש היה תכוף לה קדוש ידים ורגלים וקודם
הפגטם

הפסטים ג' כמזבח לבישת בגרו קרם חמם פעמי' והטבילנו
חמם וקרוטי ידים ורגלים עשרה
ואולם ענין קרום ידים ורגלים בכל יום אל העובדים
היה מן הכיור וכדע כי כיור וכ"ו הם נכח והוד
וכן פי' הרטבי ע"ה בתיקוני' והם היו נחשת מצד הדין והיו
מצד המלכות כדכתיב במראות הכובאות וגו' ולכן
קידום ידים ורגלי' מן הכלי' ואמנם היתה הכוונ' להמטיף
מן המלכות בבחינת נכח והוד עבה מימי הרחמים לקרם
זיהם ורגליהם שהם הקבנות אשר בארם המגיעים לחוץ
והער הכפרכים לכן טהרתם מעם להפטיטם מן החיכוך
מקתם ידים עסקניות אמנם ביום הכפורים היו כריכים
קרום לכ"ב אפי' בלא הסח הרעת מפני שלא היתה הכוונה
אלא לתוספת קרום' ולכן מפני כבודו היה בקיתון של
זהב להורות על בחינת המים לא מן הנחשת שהוא מצד
הגבורה אלא מצד הזהב שהוא בינה להורות שאין הכוונה
בוטול חיכוכי' אלא תוספת קרום אל הקבנות כלם שהם
הכלים היותר פועלים במעשה העבודה' ולכן בטעת
לבישת בגדים וקרם ידיו ורגליו להכנתם לקבל עם אר"י
או עם יהוה דטריון י"ה בתרין ירין ו"ה בתרין רגלי' וכן אר"י
בתרין ירין כי בתרין רגלי' שהם מזרח ומערב כפון ודרו'
וכן פי' הרטבי ע"ה בתיקונים כי הגוף הוא נקוד' אמכעית
וממנו מתפשטין ארבעה ענפים אל ארבעה קבנות שהם
ארבע אותיות' ואמנם יקרם סנית בטעת ההפסע
להורות כי עם היותו פיסטם מכל מקום הסגחתם לעולם
כי לא ינוס ולא ייטן שומר ישראל' או ירצה קרום ראשון
להכין

לחכיף הקצוות כדי שיוכלו לקבל טעם הבגדים והייפו
 חרבע אותיות וקדום שני סמוך לפשיטתו להורות אל
 הקבלה שקבלו מטעם

ואולם סדר הקדום היה יד ימיץ על רגל ימיץ ויד שמאל
 על רגל שמאל כי עשר חכבעות דרגלים אינן
 משריין דשכינתא ועשר דיריס אנון משריין דק"בא כאמרן
 למתח' הסמים ותגל הארץ ופירשו'ה בסמים וה' בארץ
 וכאמר יעיין המעיין במה שפירשו בפרשת אמור בפסוק
 כגילה וכשמחה ישמח ויגיל בקוד זה ויכוין ליוחד משריין
 דדכורא במשריין דמוקבא חרבעה מחכותו עילאין ימינין
 ושמאלין בארבעה מחכותיה ימינין ושמאלין וכלן יחד
 מקבלים קדושה מלמעלה בקוד וקרא זה א זה דמתרגמי'
 ומקבלין דין מדין ופירשו בתקונים נקבות מזכרים ואולם
 הקדושתן והטבילות במקומם וטעם מניינם יתבאר
 בסדר עבודת היום :

ה שביעית בענין הבגדים והם חרבעה בגדי לבן
 וחרבע בגדי זהב ואולם בכלל הבגדי
 הם שני שמות כדפירשו חרבעה בגדי לבן הם סוד יהוה
 בעל הרחמים והלובן וחרבעה בגדי זהב הם סוד אל'הי
 טעמיה כאמר ממעבדות זהב לבושה ואולם בפרטיהם
 חרבעה בגדי לבן הם כתונת ומכנסים מכנפת ואבנט
 והנה ביחס חרבע בגדים או בארבע אותיות נוכל לייחסם
 על ידי סגולתם מכנפת מכפר על גסות הרוח יורה מהיא
 ודאי ב'וד ולכן טריח במוחא ומכפר על הגאווה מהוא
 במוחא ובריטא ורחיח יוד דלח טריח על רסיה ועל ידי
 המכנפת

המזנפת היה הכהן מכפר על נקות הרוח וממשיך ה' יורה
 על ישראל : אבנט מכפר על הרהורי לבא יורה ורחי
 היותו בה' א' דהיינו הלב מבין * ומפני שעל ידי הרהורים
 רעים אדם מסלק ה' עילאה דלא טריח על לביה היה כהן
 גדול מכפר על ידי אבנט על הרהורי הלב וממשיך ה' א'
 על ישראל : בתונת היה מכפר על ספיכות דמים יורה
 ורחי היותו בואו דהיינו סופך דם האדם באדם * והוא
 אס פני אדם כדכתיב תפארת אדם ועל ידי ספיכות דמים
 היו מסלקין ה' א' דלא טריח בנושא דתמץ כתונת וכו' היה
 מכפר על ידי הכתונת וממשיך ה' א' על ישראל :
 בבגדים היו מכפרים על גלוי עריות וזה יורה ורחי היותן
 במלכות כי בה עקר פגם הערוה סכך ע' ו' פירושו מגלה
 וא' מה' א' ומקומם מהטבור ולמט' בסוד ותסכב מרגלותיו
 ועל ידי העריות היו מסלקין ה' א' מעליהם דלא טריח בהנ
 ועל ידי המכנסים היה כג' מכפר על העריות וממשיך ה' א'
 על ישראל : נמלאו ארבעה בגדים י' מזנפת ה' א' אבנט נ'
 כתונת ה' מכנסים : וא' בעת בגדי נסב הם כיץ חסין
 ואפור ומעיל * כיץ ורחי הוא בסוד האלף אשר הוא למטה
 היכל אל ה' יורה בפס יח' הרוכה יורה על זה מקומו שהוא
 למטה מהמזנפת במוח במקום הנחת תפילין וכך הוא
 מכפר על עזות פנים כי על ידי העזות פנים היה מסלק
 סוד האלף דהיינו במחא כאמרו ומחא חשה זונה וכו' *
 ולכן הכהן ע' הכיץ היה ממשיך האלף ומכפר על העזות *
 בעיר היה מכפר על לפון הרע יורה היותו בסוד הבינה
 טעם הלשו' והיינו בר' לית שהיא לבוש והיכל א' ה' הראשונה

תקוני הכפרה א

על ידי הכהן היתה הוללת חוזרת אל מקומה על ישראל
 ומכפר להם עון לשון הרע על ידי המעיל חסן ואפור
 הם סוד אחר וקדם כרתני קדם חסן סוד כוץ לבוש אל
 הואו שהוא כגד התת לכף היה מכפ ככל משפט מעוקל
 אפור בסוד היור לבוש אל ההא שהוא כגד המלכות והיה
 מכפר בו על עון עבודת אלילים דהיינו העון הפגם בה
 וכך פי' הרמבי"ם והסם יעיר על זה עבודה וראי במקום
 עבודתו עבודה שהוא נכריה לילית מפחה רעה כמכאן
 ארבעה בגדי' א' כיץ ד' מעיל כ' חסן ל' אפור ו' והכוונה
 בכל זה לכפר על כלל העם מהפגם שבגדמי להם עונות לה
 בסוד הערבות והפגם עכמו כריך מרוק וזה פשוט

ד ועתה נכנס בביאור תיקוני הכפרה בעכמה ותיקונים
 הם כ' והכ' אכחנו כממוך על הקדר סכת הרמב"ם
 אל בהלכותיו וכבאר סוד הכונה העולה כהוגן לפי סודו
א הגה עבודת כל יום היו סני תמידין כהלכתן
 של פחרית ושל בין הערבים וכל עבודת היום
 היתה על ידי כ"ג מחיטת תמיד ואילך הגיע זמן מחיטת
 התמיד פורקין קדין של בוך בין כהן גדול ובין העם
 ולמה של בוך כדי שיזכור סמכות היום בבגדי בוך ופוסט
 בגדי חול וטובל ולובם בגדי זהב ומקרט ידיו ורגליו ושוחט
 בתמיד סנים או רוב סנים ומקבל הדם וזורקו על המזבח
 כמכותו ואח"כ נכנס להיכל ומקטיר קטורת של פחר
 ומטיב את הכרו ומקטיר אברי התמיד והחביתין והנסכי'
 כסדר תמיד של כל יום ויום : ואולם בענין פרישת הסדיכין
 בינו ובין העם אין ספק שהיה לכניעות אבל מתה
 סאמרו

סאמרו על בוך כדי סיכור שמכות היום בבגדי לבן קמח
 כי חמטו סמא יסכח ויעבוד בבגדי זהב ככריך סיכור
 חמטס הנרא לכו בזה דהא תליח בהויא דלא תלבס סעטנא
 כמר ופסתיס מפני עירוב הכחות למטה כי כמר הוא
 מצד הימין ופסתיס מצד הסמאל והמערב הכחות למטה
 פוגס למעלה כענין לא תחרוט בסור סהוא מצד הסמאל
 ובהמור מצד הימין חומר מיס רביס כרפירטו בתיקיניס
 ושאר ענין זה יתבאר בע"ה

ואולם בהיות הבוך הזה לבן יורה על מדת הדין
 המתהפכת לרחמיס בסוד סער ריטיה כעמר
 נקיח וכך עולה בוך לחוהכוכה כי מדת היום גורמת היות
 בסמאל ועס כל זה עיקר הכונה אס יהיו חמאיכס כסניס
 כסלב ילביכו ולכן בענין הטבילה סהוא המטכת האור
 בסור מי יס כרפירטו לעיל היו רומזיס לו שמכות היום
 בבגדי בוך כדי סיכוויץ לכו אל הלובץ להלביץ הארומה
 והייכו אמרו עבודת היום בבגדי בוך ואמנס היותו קדין
 על בוך הכוונ' כנגד הפרגוד העליון כי בהיותו טובל הוא
 כסכס ביסוד והסדין סהיא מלכות ביכו וביץ העס ביץ תרי
 בדיקי כהן כדויק חר לעילא והעס מצד סני כדויק לתתא
 והייכו ביכו וביץ העס וראי ועס כל זה היה התמיד הזה
 רומז בסוד יוס הכפוריס דהייכו מלכות עולה לה מתייחדת
 עס בעלה מצד הבינה זאת ואחר סמכד הבינה איץ
 יחוד כלל אכ עבודת יוס הכפוריס ויחודו למה סהרי איץ
 בו זיווג ואסור בתשמיס המטה וכך פרטו בזוהר פרשת
 אמור בפסוק וגס אמנס אחותי בת אבי הויא אסיבך
 ב ב ב 2 2 ולטעמיה

תקן א ב

ולטעמיך פתה בגלותיכו מה יועיל כל מה שנייחד שאין
זיווג שאם היה זיווג היינו כבאים אלא מאי הוית לך למימר
כי על ידי הנייחוד הזה יט לה סמך וסער קצת כדפירשו
בזהר ופרשנו בספר בסער מהות והכנה ח"ף הטי כמי
ביום הכפורים חס אין ייחוד וזיווג ומש פס כל זה יועיל
להכינה ולנייחוד ייחוד בלי זיווג ולהשפיעה ולהפכה מן
הדין שהיא בביטורא דריכ' מוט' לה ועד עתה וענין זריק'
הדס ושאר העבודה פירשנו בעבוד' התמיד טככל יום
שנית' מוסף היום והוא פר' אחר חיל אחר כבשים בני שנת
שבעה תמימים יהיו לכם ומנחתם קלת בלולה
במזן שלשה עשרונים לפר שני עשרונים לחיל ועשרון
עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים ואולם פר' בן
בקר היינו גבורה פני שור והוא בן הבקר העליונה שהיא
הבינה וחיל אחר הוא מדר' החסר שבעת כבשים חס בסוד
כבש בן שנתו דהיינו שת' שהוא בן וענף מן השנה דהיינו
הבינה והיותם שבעה הוא מדר' שבעה קולות שהם שבע
מדות ואמר הכתוב והקרבתם עולה לה' עי' תקריבו על
ידי הקרבן עולה שהיא מלכות העולה ליהוה שהוא תת'
ואח"כ יתייחדו שתיהם אל החכמה והבינה שהם ריח כיחוש
לה' כדפירשו בזהר סוד העידים נמכא על ידי הקרבנות
האלה ייחוד ארבע אותיות ה' עולה ואולם ה' ריח יוד
כיחוש או אפכא כדמפרט התם ולכן בריכוס הקרבנות
להיותם דומים לזה פר' בן בקר בסוד ה' חיל בסוד יוד
חילו של אברהם אבינו ודאי שמעם וניקת החסר וכחו ב'וד
שלשם כבשים בני שנה שבעה בסוד ואו ה' דהיינו ואו
פית

שית ועם הא מצעה בסוד הייחוד וצפר ואיל אמר אחר
 לרמוז אל האחד המיוחד שהוא הכתר הכותר על סנייהם
 ובכבשים כאמר תמימים בסוד תס יס דהוינו סוד המלכנו
 בכל בחינותיה כדפירשנו בקטר ואמרו יהיו לכם כי
 אחר סנתיחורו ארבע אותיות עם היות הא בסוד תס יס
 יהיו לכם ודאי דפריח קדושתיהו על ישראל וכל זה כמזה
 ארבע אותיות דהיינו הא דסלקא לבבי ואו וכלילא עמיה
 בסוד עם בן ארבע שהוא בתת וכלול בו הזכדי לכלול עם
 ארבי עם יהוה כריך ומנחתם רודאי מנחתם על ארבע
 אותיות איכה אלא בסוד ארבי מלך בהיכלו ולכן ומנחתם
 כולת שהיא המלכות בהיותה נקיה מכל תבן ומכל סובין
 ומורסן סבן יחודה למעלה אחר דחיות המותרות החיובנו
 ומפני שאין יחורה לא מצד החכמה כדפירשנו לעיל כריך
 שתהיה בלולה בשמן או יהיה בלולה בשמן מצד היסוד
 הכולל ומוסך לה הזרע העליון הנמשך ממוחא דמלכא
 וסוד הבלולה הוא בתנועת הזכר להשפיע בסוד ומבשרי
 אחזה אלוד שיש בכל תנועה כתישה אל הזיתים העליונים
 שהם המדות מצד החכמה להמטיך מכל אחד ואחד לה
 קשעה ובכל תנועה מתהפך השפע מבחינה אל בחינה
 מזית אל זית ככורע שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים
 לאיל ועפרון לכבם פי עפרון הוא המלכות יוד כלולה
 מעפר ובהיות יחודה בשמל דהוינו לפר ראוי שיקלנו עם
 שלשה עשרונים שלשה יודין משלשה קוים ימין ושמאל
 ואמצע כדי שיתמזג יחודה ולא יהיה הכל בסוד השמאל
 ובהיות היחוד בכר הימין דהוינו לאיל די בשני עשרונים

תקון ב

שהם שני יורין כי איך כריך כאן יור של שמאל אלא גם
יתלוה האמצע כי הפקר התת אמנם לכבש שהוא האמצע
עשרון בלבד דהיינו ייחוד חתן בכלתו וחומר עשרון
עשרון לכבש האחר היינו תת מיוחד בכתר שהוא הנקרא
אחר לשבעת הכבשים מכולם כלולות בו הדפירטנו וענין
מתן דמים אשר להם פירטנו בפרק איזהו מקומן וענין
חטאת שבמוסף היום יתבאר במקום עבודתו לקמן

בקר:

ז שלישית אחר כלותו מעשות כל אלה מקדש ידיו
ורגליו ופוטט בגדי זהב וטובל ולובס
בגדי לבן ומקדש ידיו ורגליו ובא לו אכל פרו ופרו היה
עומר בין האולם ולמזבח ראשו לרום ופניו למערב והכהן
עומד במזרח ופניו למערב וסומך סתי ידיו על ראש הפר
ומתורה וכך היה אומר אבא השם חטאתי עויתי פשעתי
לפניך אני וביתי אבא השם כפר נח לחטאים ולעוונות
ולפשעים שחטאתי ופשעתי ופשעתי לפניך אני וביתי
ככתוב בתורת משה עבדך כי ביום הזה יכפר עליכם
לטאר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו וענין הכהני
והעם יתבאר בתקוני המתכפרים בקר וענין קדום
ידים ורגלים כבר פירטנו לעיל שהוא בסוד ומקבלין רין
מן רין וענין הטבילה פירטנו כי היא בסוד אור עליון
להכנס בבגדי לבן ובא לו אכל פרו זהו סוד כטיית כ"ג
א כד השמא קבת דהיינו בא לו אכל פרו פני סוד בגבורה
ופרו היה וכו' לפרט ענין זה כריכים אנו לבאר מדרגות
המקדש וארץ ישראל בקברה ועיקר ביאורם זהיה בס'
תרומה

תרומה בכר • והנה המדרגות היו עמר י ארץ ישראל היתה
 מקודשת מטאר ארכות מפני מטאר ארכות היו טמאות
 כרפירטו חויר ארץ העמים מטמא והיא בחינת המלכות
 הטולטת בקליפות כאומרס ומלכותו בכל מפלה • ולכך
 איך מביאין מחוכה לארץ העומר וטתי הלחם והבכורים
 כרתנן התם אמנם בארץ ישראל עכמה הם עמר קדושות :
 האחת עירות המוקפות חומה • כי עם היות כל
 ארץ ישראל רומזת ומכוונת אל הארץ העליונה
 טאר היטוב טבה רומז אל מקום מסכן הכנפים טהם
 טרפים וחיות ואופנים אבל העירות המוקפות חומה
 רומזות בה ממש טעליה נאמר ואני אהיה לה כאס ה' חומת
 אט טביב ואין הטכלה לפנים מן החומה א המלאכים ולכך
 קדוטה רבה טס והוא נגר בחינת המלכות בעכמה •
 שנית ירוטלס עכמה והיא נגר בחינת יקוד טבה כיון
 וירוטלס כחרח אזלי •

שלושית הר הבית נגר ההוד והוא הר אל המלכות טטס
 עלויתה להתיהד עם בעלה כנודע כי תפארת
 על הנכח והיינו ה' כבחות ומלכות על ההוד זהו הדרים
 כבחות וכרפירטנו בספר והכוונה ההוד טבה •
 הרביעית החיל נגר הנכח ולכך היה עם ההר אט טחיל
 מפטיק • כי נכח והוד חרי פלגי רבופא כינהו •
 חמטית עזרת כטיס נגר בחינת הת' טבה ומס הנפיש
 עומדות ורחי •

ששית עזרת ישראל נגר בחינת הגבורה טבה • טטס
 היא מתיוחדת עם ישראל טהוא הת' כי המלכות

אל הסמאל והאתת אל הימין והיא גבורה חתאה דחתיה
מגבורה עילאה ומכאן בגבורה מתיוחרת עם ישראל
שביעית עזרת כהנים בחסד דתמן כהנים ודחיליהות
ספעמים התת אל הימין בסוד מולך לומין
ממה זרוע תפארתו לכך ישראל ככנסים פסם בטבת כרכיהם
לסמיכה ולסמיכה

שמינית בין האולם ולמזבח הוא נגד הבינה טבה
תשיעית ההיכל הוא נגד החכמה טבה ולכן נקרא
קדם ואמה טרקסין הוא סוד הדעת דסגור
ופתח בין שתי פרכות

עשירית בית קדם הקדמים נגד הכתר דתמן תלת
קידוסיין דכלילין כחרח והם שתי בחינות
חכמה ובינה מיוחדות יחד בכתר ולמעלה מהיכל עליה
סאיין ככנסים לה אלף פעם אחת בסבוע לתקן והוא דמו
אל בחינתה באיין סוף וסמה יעיר עליה עילת העילות
ודחי סהוא עליה על הכל יזבער מדרגות חלו כל עבודה
ועבודה מהעבורו ראוייה אל מקומה ולהיות עיקר העבודה
היום ליחד המלכות עם הבינה לכן עבודה זאת היתה
בין האולם ולמזבח והיינו סוד עליית הפר אל הבינה לייחד
הגבורה אל מקורה למתן דמיה ולהורות אל נטייתה אל
החסד בסוד הסמאל הכלול בימין היה ראשו לדרום ועם
כל זה ראשו ולא כלו אלף ראשו בחינתו המתדבקת בבינה
ובחינתו ברחמים הוא הדין המיוחד ברפירטנו בספר
בספר מהות והכנסה יאחר סכתייחד בדרום
להספיע אל המלכות היו פני הסוד אל המערה להספיע

בפנים ההם אל המלכות והכהן מקומו במזרח ששם התת
 לחיותו סרסור בין המלך והמלכה ולכך פנו למערב ו
 ואח"כ קומך שתי ידיו עליו לייחד הגדולה והגבורה בפר
 והתת הוא בעצמו בסוד אדם והכל נגד הפר שהיה
 הקרבן למטה במלכות שבה רמז כל הקרבנות ומתורה
 וכך היה אומר אב"א יהוה אבא סודו כתר חכמה בינה
 כי הן חמשים שיערי בינה שתי חלפין כתר חכמה ובסוד
 חמשים שבבינה כללות גדולה גבורה תת נכח והוד פה
 סוד החמשה ובס כללות כל טבעת הימי והכוונה להמטיך
 סוד סם המפורט שהוא כשמה בתוך כל הספירות וזהו יוד
 הא ואז הא המאיר מלגאו לכלהו כמבואר בתיקוני פעמים
 דבות וטעם ענין זה כי על ידי העון הנשמה והרחמים
 מהתלקין ודוכין מתעריץ ופתה לעורר הכפרה והסליחה
 כריך להמטיך הנשמה שבחורך הקפי ועל ידי אורה הספי
 מאירות וחטך הפגם מתבטל וזהו סוד הזכרת פס זה ביה
 ואמנם עשר פעמים היו מזכירים את הפס וככתוב בסוד
 וענינו לקמן בתיקוני המתכפרי בסך ולכך היה אב"א חטאתי
 עויתי פשעתי נגד טלטה מקומות שנפגמו על ידי שלט
 עבירות אלה האחר מלכות על ידי חטאת כי אינו עולה
 יותר והעון פוגם במלכו וביסוד ולכך אחר חטאת מזכיר
 עון והפשע פוגם במלכו וביסוד ובתת ולכך אחר חטאת
 ועון מזכיר פשע וכך כתבאר בזוהר פרשת ויקרא
 ורהיות טבחטאת ועון ופשע היה מהתלק הפס אל שלט
 ראשונות לכך היה מתפלל אב"א ה' טעם בסוד אב"א שהוא
 שלט ראשונות עמידתו ומתכוין לנקות החטאת והעון
 והפשע

והפסע ואומר חטאתי עויתי פשעתי אמי וביתי מהם סוד
 והוא כהן אדם בעצמו ביתו ה' אשתו ורחי ומתכוין
 לתקן וה' מכרו כדי לטהר עצמו ואחר כך לטהר אחרים
 והיתה הכוונה להזכיר את ה' ג' פעמים ה' להמטיכו
 בג' ראשונות אף אם הכסאות אשר להם מהם טבעת
 המדות הם פגומות בחטא ועון ופשע וזהו שאת אנה יהוה
 חטאתי עויתי פשעתי ירבה יהיה יהוה באנא מהם שלש
 ראשונות והשבעה שרשם למעלה כרפידטנו יהוה מורה
 עליהם ואחר כך אומר אנה יהוה כפר נא ירבה אחר סיהוה
 מיוחד באותיותיו ממש בלי פרודא ותקרבו עכמות עכס
 אל עצמו ומתפשט באנא סוד שלש ראשונות דתמן עלת
 העלות דקטיר ומיחד אתוון דטמיה כפר" כ"א פירוש טהר"
 או בט"ל הפגם הנעשה בטבעת המדו' על ידי החטא והעון
 והפסע והמטכת הכפרה על המדות התחתונות תהיה על
 ידי נ"א חכמה ובינה והענין כי אנא הוא סוד חכמה ובינה
 מיוחדות. בכתר אריך אכפין שמשם מקבלים את השם
 ביחודא דאתוון כאמור. אמנם התפשטות אריך אינו
 במדות השבעה אלא בחכמה ובינה לבד ומחכמה ובינה
 מתפשט אל טבעת המדות שאין אריך מתפשט לא ברישא
 דזעיר מהם חכמה ובינה כדמוכח בחידורא. אבל מדרופין
 ולתתא הוא התפשטות רישא דזעיר מהם סוד נ"א ולכן
 באומרו כפר אמר נא. ולהיות דמקטרא דלבאו כתיב אמי
 ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ואין עון נמשך אלא
 במלכות בבחינתה אל התחתונים ושם הוא העון והפסע
 בסוד בחינותיה. אמנם נמשך אל העליונות מכד היותה

להם לכשא ומלך בלא כסא אינו מלך לכך רמז החטא והעון
 והפסע בה • ואמר לפניך וכך בתקונו אמר שחטאתי
 וסעויתי וספסעתי לפניך • ואחר שהמשיך אור יהוה גם
 במדות העליונות עם היותן פגומות מצד הכסא ותקן הוא
 ממטיכו עור למטה במלכו הנקרה לפניך • ואמרו ככתוב
 בתורת משה עבדך היינו המסכת האור מהתת שהוא סוד
 הוא אל המלכות באמרו לפני ה' דהיינו למטה • ואחר כך
 אומר להם תטהרו כנגד ישראל שהם למטה כענין מלא כל
 הארץ כבודו ספירם הרפני ע"ה שאומרים אותו בכל
 יום לכלול עצמנו בקדושה עליונה • וכך הכא תטהרו
 לכלול עצמם בתיקון העליונות ויתבאר יותר בתיקוני
 המתכפרים בסדר •

ד רביעית במזרח העזרה בכפוף המזבח מניחין עם
 הקלפי ומעמידים שני הסעירים פניהם
 למערב ואחוריהם למזרח • וכב בא עם והקנף עומד
 מימינו וראש בית אב משמאלו ושני הסעירים לפניו אחד
 לימינו ואחד לשמאלו • טרף בקלפי • והעלה שני גורלות
 בשתי ידיו לשם שני הסעירים ופותח ידיו • אם של עם עלת
 בימינו הקנף אומר לו איטי כב הגבה ימינך • ואם בשמאל
 עלת ראש בית אב אומר לו איטי כב הגבה שמאלך וכותב ב'
 הגורלו על פניהן של ימין על של ימין ושל שמאל על של שמאל
 ואומר לה' חטאת על זה שעלה עליו הגורל לה' וקוטר לסוף
 של זהורית בראש המשתלח ומעמידו כנגד בית שלוחו
 ולכשחט כנגד בית פחיטתו • והנה קרמה טהרתו עבודה
 זו מפני כי להמשיך עם יהוה הנזכר על החטאת כדרך
 להקדים

תקון ד

להקדים יודויו וטהרתו והמפכתו הקודמ' כדפירטנו ואחר
 כך ימשיך הפס על טעיר החטאת ויחולס היה ענין
 ההגדלה במזרח העזרה בכפוף המזבח ששם פחיטת קדמי
 קדמים כדי להורות על ענין הגבורה נוטה להתת שהוא
 המזרח וכפי הפעירות אל המערב להורות השפעת הגבו'
 המתמזגת על ידי התת על המלכות הנקרא מערב וטעיר
 זה יהיה חטאת שהיא למטה במלכות בסוד וירד מעמות
 החטאת שפי' הרעבו עה ולכן חכהן שהיה משפיע עליו
 חת הפס ומתעוכו היו ודאי עכו למערב והוא אל המזרח
 להורות על המפכתו מעם ומטוט הוא וטעם הסגן וראש
 בית אב הוא להורות על כפח והוד שהם ח' מימין היקוד וא'
 ממאלו והעלה שני גודלות וכו' וטעם כל זה מעולם לא
 עלה על פס אלא בימין מעום דכל זימא חזיל בתר זימיה
 ושמאל חזף אחיותו אלא בשמאל וענין ההגבהה להגביה
 הרחמים שהם יתוה על הדיו שהוא ח' זאאל וטעם אומרו
 לה' חטאת להמשיך סוד אור יהוה על החטאת שהיא
 המלכות ולו יחדיה למעלה וגם זה הית מזכירו וגם בזה
 הכתובים והעם היו כורעים וכו' פנו מנבאר בתוקוכי
 המתכברים וקוסר לפון של זהורית לכחטט כנגד בית
 פחיטתו בסוד אס יהיו חטאיכם כפנים כסלב ילבינו ופל
 טעיר המסתלח קושרו בראשו בסוד וכפח הפעיר עליו
 וכו' וזה לא היה מתלבץ כלל ועל זה נאמר ותסלך במחולל'
 יס כל חטאתם דהיינו אותם הקליפות שהם בארץ גזרה
 ודאי נטע על אותם המחולות טולחי' הטון ולכן אחר טעליו
 לפון זהורית כדי שיתרבה זימא לזימיה העמידו כנגד בית
 פלוחו

פלגוהו כאמרו זה חלקך ואפסר היות לסוף זהורית לסימן
 להורות על הארום והרבו הדומה שהוא סמאל ובת זוגו
 ולכך הנקחט נגד בית שחיטתו רכל זינח לזיכיה ועמר
 פעמים היה מזכיר חת ה ביום זה נגד עמר כפי ראשונה
 בוירוני אשר לושלם פעמים נגד יסוד והוד ונכח סכך הוא
 עולה ממטה למעלה סכית לה חטאת נגד המלכות שהיא
 על ככח והוד כמדע סליטית בוירוני אחיו הכהנים שלטה
 פעמים שהם נגד תת גבורה חקר רביעית בוירוני ישראל
 שהיא נגד זיכה חכמה כתר להמטיך מעם לובץ להלביץ
 הכל ולכלוח כל זוהמת הטובוך יחד

החמישית בח לו הכל פרו פניה וסומך שתי ידיו על
 ראשו ומתירה וידיו סכי עליו ועל ביתו ועל
 אחיו הכהנים וכך היה אומר הנח יהוה חטאתי עויתי
 בשעתי לפניך אני וזבתי ובני אהרן עם קדוסיך הנח יהוה
 כפר נח לחטאים ולעונות ולפסעים שחטאתי וסעויתי
 וספסעתי לפניך אני וזבתי ובני אהרן עם קדוסיך ככתוב
 בתורת מעם עבדך כי ביום הזה וכו' ורוב ענין זה
 כתבאר למעלה אמנם קטה כי וירוני אחיו הכהנים וירדו
 היה על הפד שהיה נפחט וורוין של ישראל היה על העפיר
 שהיה משתלח ואין לומר שבכלל ישראל כלולים כהנים גם
 כן שהרי בוירוני אחיו הכהנים כמי כלול כהן גדול ואעפס
 חזר והזכיר בפרט וירדו וירדו ביתו ואם כן הכח נמי גבי
 מעיר היה לו לפרט עמנו ואחיו הכהנים אלא ודאי רשלת
 חלוקו חט האחת עליו ועל ביתו הסכית על אחיו הכהנים
 הסליטית על ישראל והסתא קטה למה לא כלל מלאתם

תקון ה

בפר ושלשתם במעיר ולמה נסתמו פר ופעיר שזה נעשה
חטאת וזה משתלח • ולזה נאמר כי פר ופעיר אלו אינם
נקרבים עב המזבח אלא כשרפים בבית הרצף וכודע כי
בס מקום הקרבת המותר הגשמי כמו שהארכנו במשנת
חיזהו מקומן ואיכו נאכל לאישים אלא דווקא מה שנסרף
עב המזבח כעולה • ואין נקרב מהן לריח ניחוח אלא דמן
הנכנס לפנימה • ובסרף לא נאכל לאישי פהם כחות המלכו
הנקרחת אפה ולא כיתן לחיכוני פהם כחות סמאל ולילית
רק כשרפים במקום פפורפי המותר בענין שאיכו כיתן
לא לחלו ולא לחלו והנה הכהנים הם בקוד הימין ודאי ואם
היה וירויים על הסעיר חו היו כותכים לו כח מכר הימין
וזה בלתי הגוף ולכן עוכות הכהני מתודים על הפר שאינם
יוכאים חוץ מבית הרצף וסס כשרפים באש ההוא • וירוי
ישראל אם היה מתורה על הפר נמכאו עוכותם חליץ על
הפר ואינם על הסעיר ואין ראוי כן שהכתוב אומר ונשא
הסעיר עליו וגו' עליו ממש סכל מנחתם אליו איכו אלא
הזדונות וחימוס העברה זיכא לזניה • אם כן לזה אין ראוי
פיקרם וירוי אחר לא וירוי הסעיר וכסנדרק נמכ' סתקון
פני פעירים לישראל רומה לתקון הפר של כהנים כי פעיר
אמר לה' דמו נכנס לפנים כרס הפר של כהני ובשר פניהם
כסרף ודמי פניהם כזרקים על פתי המזבחות יחד כאשר
נבאר • ותכן כסס טורויו של פעיר המשתלח מכפר על
ישראל כך וורויו של פר מכפר על הכהנים •
והעיקר כי הפר מכפר על עוכות המקדש והקדש
וזה עיקר בכהנים • ולכך זוהמת הפגם הזה אינה יוכאת
לחוץ

לחוץ לכבוד הקדש. אמנ'טעיר עזאזא מכפר על כל זיהמ'
 תמנונה הכולל כל עבירות שבתורה. לזה היו משליכים
 אותן לחוץ שזו זהמא מטונפת. אמנם בענין הוידוי
 עונות הכהנים מתודים על הפר עצמו שלא לתת כח אל
 החיכוני כרפירטנו ועונות ישראל מתודין על הסעיר
 המפתלח להוליכם א' ארץ גזרה כדכתיב ותפליך במצולו'
 יש כל חטאתם. ועוד היה באפשר לתת טעם לזה כי
 כהנים זריזים הם ואין צורך להתודות עונותם על הסעיר
 ועם כל זה ראשון עקר. ואולם על ידי הוידוי הראשון טהר
 הפגום על ידו ואחר כך הגריל על שני הסעירים להפריש
 אל החכוני חלקו כדי שלא יקטרג על המתודים. ווידוי
 ראשון היה כדי שיוכל לומר לה' חטאת להמטיך עם יהוה
 כרפירטנו ואחר כך חזר להתודות על עצמו ועל הכהני'.
 מפני שבוידוי הראשון אפשר שהיו מקטרנין. אבל עכשיו
 סכבר הגריל והעמיד חלק החכוני לבד ואין שטן ואין
 מקטרג חזר להתודות על עצמו בכלל אחיו הכהנים וזה
 ברור וטעם נכון אל דברי הוידוי הזה גם כן על עצמו.
 ששנה ואחר כך שוחט את הפר ומקבל דמו ונותנו למי
 שהוא ממרס בדמו שלא יקרום והניחו על
 הרובד הרביעי של היכל מבחוץ ורובד הרביעי פרסי'
 דהיינו טבלא רביעית מרזפת העזרה העשויה טבלאות
 ע"כ פירושו. ואין לפרס רובד הרביעי וכו' שהכוונה על
 רוברין שהיו בכותל ההיכל הנזכרי' במם מדות בק' רביעי
 טאינס א' יזיעים והביאה הרמבם בהילכות בית הבחירה
 פרק ד' וכבר הקטנו בגמרא דיומא פ' טרף בקלפי והא

בתיב וכל ארס לא יהיה וכו' יפויין סט * ועתה כאמר
 כי רובד רביעי טבהיכל לפי מה שפירשנו ירצה כמכונה
 מרכפת העזרה מן ההיכל כלפי חוץ ארבע רובדין ברביעי
 עכמו היה יופב הממרים * ואפשר לפי זה לפרש
 הטעם * כי ההיכל הוא כנגד חכמה שבמלכות כדפירשנו
 לעיל * ורובד רביעי זה הוא קודם הגיעו אל ההיכל יורת
 היותו מתרחק בדם ועומד בגבורה טהיה רביעית אל
 החכמה * ועם מעמד דם הפר בלי ספק אס מטעם היותו
 דם ואס מטעם היותו מהפר * וטעם קדימת שחיטת הפר
 זמן רב קודם הזייתו ויכנס הקטרת בין שחיטתו להזאתו
 אפשר מפני שהדם הוא בסוד הגבורה * ואין ראוי להיות
 ההזחה בפנים בסוד הדין אס לא ימתק דינה קודם בסוד
 הקטר והייחוד טהוא הקטרת * ולכן שחיטת הפר הוא
 בסוד עקידת יצחק טהוא הכניעת הגבורה כדפירשנו *

ט
 שביעית ואחר כך נוטל את המחתה וחיתת בה
 אט מעל המזבח מן הסמוך למערב

יורד ומניחה על הרובד טבעזרה ומוכיאים לו את הכף
 זכף מלא קטרת דקה מן הרקה והופץ ממנה מלא חפניו
 טפופות הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו ונותן לתוך
 הכף ונוטל בימינו מחתה ובמאלו כף וכנס לקדם
 הקרשים והניח המחתה בין בדי הארון חפץ ונתן על
 האחלים ומתחיל מצד הארון ומקיים לפינו כדו טלא יכוס
 וממנו נתמלא הבית עטף * קוד הקטרת ועכיונו פירשנו
 בעבודת התמיד טבכל יום והנה בקצרה הקטרת בסמניו
 היה רומז על קטר וייחוד עטר ספי' אהנס בכל יום היה

ענייניו בהיכל דהיינו חכמה ועתה בקדש הקדשי דהיינו
 כתר והטעם בזה דג' ריסי אינון כדעיר הקדשי ע"ה כספת
 פטירתו ריפא חרף הוא סוד החרת האור מתקורו על ידי
 החכמה ובורחי פיהיה אור יפה אבל לא כאור הנמשך
 מלמעלה יותר ריפא תמיכא הוא אור הנספס מהכתר
 ונמשך על הכפי ריפא תליתאה הוא אור איך סוף עכמו
 וכדי להמשיך תריץ ריפא עלהי דהיינו כתר עם המתו כסא
 לעילת העילות ושתיהם מתגלי בכפי ונקשרות ומתאחדות
 עי' אורם לכך קטר הכפי שהוא הקטר הוא בקדש הקדשי
 ועד עתה בשאר הימים ריפא פליק בחוטמא רזעיר וקטיח
 למוחא דיליה ולתתאה דהיינו מחכמה לבד והסתא פליק
 בחוטמא דאריך דהיהו עתיקא קדישא קודשא דקודשין
 וקטיר למוחא דיליה ונהיר מיניה לכלהו עלמין והכס בכל
 יום הוה חותה במחתה של כסף והסתא בכל זהב והטעם
 לכסף כדי להמשיך רחמי' משום דבזעיר סכיה דינא ואיך
 להראות עם עומר דהיהו סיטרא דדינא כאומרס הרובה
 להעטיר יכפין אבל לעילא באריך דהיהו חוורא וחורא
 דחוור' הוה חתה בזוובה שלא להראו' עם לא עומר דלית
 תמן דינא לא כולא רחמי' ואיך עניות במקו' עשירות ולכך
 היתה קלה שאיך עם כבודת חו' ובית ידה ארוך להורות סוד
 ארך אפים ומותה בה אט מפל המזבח זהו בסוד אור
 המתחטף ממטה למעלה ולכך מן המזבח מנר הסמוך
 למערב דהיינו בחינת המלכות וע"כ הוא מלכות בבחינת
 הבינה שבין האולם ולמזבח מכונן לבינה כדפירשנו
 ומשם חזרת האור לגבי קדש הקדשי דתמן עם יור הו' ות

ה' סודו למעלה ברישא דאריך מבינה דמסורה ה' ה' ו
 וזהו סוד מן הכד הסמוך למערב להוליכו לגבי קרס
 הקדשים דסליק ממלכות שבבינה לגבי מלכות שבכתר
 דהיינו בין ברי הארון כאשר נבאר ו אמנם מניחז על
 הרובר הרביעי וכו' היינו רווקא בן האולם ולמזבח באותו
 חלק העזרה שהוא מבינה כרפירטנו וזה לייחד עי' המלכות
 עצמה בבינה עצמה ומה שיש מן המלכות עד הבינה
 שהם טבע ספי' כרפירטנו בדם התמיד שבכל יום סכל
 הז' ספי' כלולו במזבח ולכך מייחד הכל בסוד ירירתו משם
 ועו' ירכה במחתה גחלי אש כחות הדין להכניסם במקום
 שרשם למתק דינס ואין ספק שמחתה ובחלי אש ירכה
 המלכות שהיא כקראת מחתה שהיא חותה הכל בה סכך
 כקראת עזרת ובחלי אש דאינון דיכין קסין ורפיץ גבו והוד
 ושאר ספי' דגרירין אבתרה ולכך מניחז על הרובר שבעזר'
 דהיינו סטרא דאימא דמינה מתעריץ דיכין ומניחז שם ובין
 כך ובין כך יתקרו ~~ל~~ חגיגים פנימה: והנה בכל יום
 בימינו כף ובשמאלו מחתה כרינו כי כף הוא סוד המלכות
 מן הימין חכמה בסוד יוד למעלה יוד למטה עשר'
 עשרה הכף בסקל הקרס לחורות סוד קטר יוד עילאה
 ב"ור תתאה והיינו כף אחת עשרה זהב וכך עיקרה מן
 החכמה ועולה עד הכתר והיינו כף כתר וכך עולה מאה
 במילואה משם דמסטרדא דחכמה ספירן כלילן מעטר
 כרפי' בתקונים ולכך בכל יום בימינו כף כי שם מקומו
 ובשמאלו מחתה ויום זה בימינו מחתה ובשמאלו כף כרי
 לייחד שמאל בימין וימין בשמאל כי זה עיקר עבודת היום
 וכלי

וכלי מלא קטורת דקה מן הדקה הוא שיסוד הנק' נ"כ כל
 ועם היותו כלול מהיוד יעלה כלי כל יוד והוא מלא מצד
 החכמה כי מטם כל מילוי כמבוא' בתקוני' והיותה דקה
 מן הדקה לרמוז על הדקות העליון מרישא דדיסין כי מטם
 הקטר והתפסנות האור כדפירטנו ולהורות אל קטר
 העטר יחד היה מלא חפניו הכל לפי טעור הכהן דהיינו
 חפנית עטר אבבעות טהם עטר ספי' רקות מן הדקות
 למעלה למעלה כדפירטנו ולכך עיקר הקטורת בחפניו
 ואם לא חפץ לא הורכה ולכך לא היו מחוקות מלא לדרת
 מעטר ולא גרוטות מלא להוסיף על עטר כאמרו י' ולא ט'
 ו' ולא ז' אלא טפופות טהם לא מחוקות ולא גרוטות
 הליח המחקהבין בדי הארון וכו' . המחתה מלכות בין
 בדי הארון נכח והוד והיא בין הברים סס מקומה לעיל
 במוחא דאריך בתוך קודשא דקודסין ועם כלילץ עטר
 ספירן בסוד תלתא מוחין עילאי' וסאר תיקוני אריך כאשר
 נבאר בפ' תרומה בע"ה . ולכך יחיל להקטיר מצד הארון
 כי מטם נהטך למטה הטפע לכדו' . טהם לא כן הלא
 סמתחיל ממטה למעלה מכנגד פניו ואחר כך לבד
 הארון ים לחוט סמא יכווה' . כי אם ימך האור ממטה
 למעלה יעלה ריץ ופגם ויעורר האט מטרטו ויכוה חו' לכך
 צריך לעורר הטפע והתיקון חליה למעלה ואחר כך היא
 תעורר בסוד העטף העולה ממטה למעלה אחר סכבר
 קדם חליה התיקון כמו סנאמר וראיתיה לזכור ברית עולם
 וראיתיה ככלה דמתקטטא וא"כ לזכור ברית עולם ואחר
 סהיא מקוטטת היא מעוררת האהבה ואור חוזר בסוד

תקון ח

העמץ העולה ממטה למעלה אל הכפי כרובים וכפי כרוב
וראשי כרובי טהור סוד כל האכילות הדיק למעלה כחמה
בבאר בפ"י וזהו שאמר וממנו נתמלא כל הבית וראי
שהיא בית המלכות עמץ לעורר ממטה למעלה אור הקשר
והייחוד:

9 שמינית טחטס עיכו ושב לאחוריו פניו לקדש
ואחוריו להיכל עד טיבה מן הפרוכת
ומתפלל עם בהיכל תפלה קברה ואל וזכך יהי רצון
מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתהא שמה זו אם שחוכה
בטומה ואל יכנס לפניך תפלת עוברי דרכים לענוף
הגשם בלבד בעת שהעולם כרוך לו ושלח יבטרכו עמך
בית ישראל בפרוכת זה לזה ולא לעם אחר שמה שלח תפיל
אם פרי בטנה שיתנו עמי הטרה את תנובתם ולא יערי
עביר טולטן מדבית יהודה בענין היותו שב לאחוריו
בזולת דרך הכבוד כפשוטו הכפר שהיה ממשיך האור
פנים כגד פנים אחר שהיה מקטיר הכל הארון ומסס
מתפפט הספס אל כגד פניו והיה אותו האור כמשיך
מקדש הקדשים א' ההיכל דתמן תקוני ועיר והוא מחלמה
ולמטה ופס מתפלל תפלה קברה כי מקום שאמרו לקבר
שלח להפחיד העם אינו ראוי להאריך ואם לא מפני טעם
זה היתה ראויה להיות ארוכה בקוד אריך אשר עם ובסוד
התפלה כודע קוד יהי טפירוסו קשר יהי שהוא חכמה עם
הי שהיא בינה וקשר שתיהם עולה יהי ואחר שקשרם
וייחדה יחד המשיך הדוכב על הססא דהיונו כתר הנק'
רצון ואחר כך המשיך מרוכב על הכל עילת כל העילות
מהוא

קטוא קודם אל הכל וזהו מלפניך טהור לפני הרצון יהוה
 כתר חלקינו חכמה וחלקי בינה נמסכת בצור הרעת אל
 אבותינו גדולה גבוהת ובסוד לוי שבוי ומסוף עד המלכות
 עם התת ואחר כך היה מתפלל שתהא סנה זו דהיינו כל
 גזירות סנה המכטיירים בבינה הנקראת סנה ומס
 נמסכים אל התת ואל המלכות מהם עיקר כל ההיקף
 והיינו זו ואל מסקנות זין מלכות כלולה מסבע וזהו טאמר
 שתהא סנה זו אל מחוכה לל אל ברה נכטיירה בסוד המס
 הרת עולם שתהיה מחוכה הנה עי המפע המפע עתה
 תקבטל הגזרה ההיא ותהיה בשומה וענין מחוכה בסוד
 חוס הדין בשומה בסוד מימי הימין וממסכים בסוד הגבור
 ואל יכנס וכו' להתפלל שלא תעלה למעלה תפלת עוברי
 דרכים לבטל תפלה זו כדפירשו בגמר'מה הועילה תפלתו
 אל ההן גדול לגבי ר' חנינ' בן רוקח ולכן היה מתפלל שלא
 תכנס למעלה בענין שלא יבטל תפלתו והנה יא יבטרו
 כי למעלה במקום שאין כריך זה לזה דהיינו באריך יאות
 תפלה זו וזהו הסוד טאמר וכל מער הגוף מניס ומלטה
 בתעלה אחת ומער הראם חין עם אלף מער אחד בתעלה
 אחת וזהו מי פלב לפטף תעלה ולכן עם נאותה תפלה זו
 שלא יבטרו ועוד בשמים הם היו כדחתמינן מחיית
 המתים ופלא יבטרו וכו' הם מזוני שלא תפיל הם בני
 וירוע כי בני חיי מזוני לאו בזכותא תלו לא במזלא דאיתו
 עתיקא קדישא כדפירשו באידרא וענין לא יעדי עבדי
 סולטן וכו' כי מעם הסולטנות ודאי ואמנם ער הסוד
 אומר ופלא יבטרו הענין טיחיה המפע בעופע אל

והטרי' העליונים שלא יבטרכו הנשמו' לינק זו מזו לחוסר
 פרנסת כל אחת לעצמה וכט' שלא יבטרכו חו' אל החכמים
 והיונו ולא לעם אחר' וכך תהיה הספעה כספעת למלכות
 כרי' שלא תפיל חייליה כפלי' כפלי' לחוסר המזון וזה בעונות
 במזא בזמן הגלות דאיכונ' כפלין לבר מינה וכוונין על
 מזונא ולית מאן דיטנח כדפירטו בתקונים וסיתכו עמי
 הסדה היונו מביאו הספי' העליונות המתמכחות במלכות
 והם נותנים בה תבואתם והיא טבה אליהם ולא יערי עביר
 וכו' סזהו סוד ומלכותו בכל משלה סיהיה מלך ישראל ומה
 גם מיהודה סהוא מרכבה אל המלכות כוהב סררה סהוא
 מורה על מתסלתה ואל זה תהיה כוונת המתפלל :

תשיעית יבא ונטל דס הפר תמי סממרס בו וככס
 לקרס הקדסי' ומזה ממנו בין כרי הארון סמכה הזיות אחת
 למעלה וסבע למטה ולא היה מתכוין להזות לא למעלה ולא
 למטה אלא כמכליף' וכך היה מונה אחת אחת ואחת אחת
 וסתיס אחת וסלס אחת וארבע אחת וחס אחת וטס אחת
 וסבע יבא והכיחו על כן הזהב טהיה בהיכל'

אחר סקדס איו קסר הספי' וייחורס למעלה בפנימיות
 היה ככס ליחד הבינה עס סבע הספי' והס הס סמכה
 הזיות אחת למעלה ססיח אימח עילאה' וסבע למטה סהס
 סבע בת אחת וסטה בני' * אמנס היה עי' דרס להורות
 ייחורס גם מכר הרוץ' ומה גם הזיות דס הפר כדפירטנו
 ועס כל זה הזאה זאת היתה בקרס הקדסים דהיונו
 בחינתס לפניס ולכן היה בין כרי הארון כי סס עיקר
 סמלכות כדפירטנו וכוונת כל ההזאה הזאת היתה ליחודה

עם האם העליונה כאשר נבאר . ובזוהר פ' אמור פי'
 ר' אבה זל בסעתא דעאל אתכוון ברישא דמהימנות וארי
 באכבעיה כמה דכתיב וזה באכבעו על הכפורת ולפני
 הכפורת והיך עביר בסיס בקיטפא דאכבעא וארי כמכליף
 בטיפין כח בטיפין דאכבעא בסטרו קטפורא כח קטפורא
 וארי ואתכוון ושרי לממני אחת אחת ואחת אחת בלחודתא
 אחת דכליל כולא אחת סבחה דכולא ואתהדרן לקבלה
 אחת רישא דכולא לבתר אחת ואחת דאיכוון שריין כחרא
 ברעותא באחרותא ולא מתפרסן לעלמין בתר דמטא להאי
 ואחת דאיהי אימא (כח ימא) דכולא מכאן ולהלאה שארי
 לממני בזווגא ומני ואמר אחת וסתים אחת ושלם אחת
 וארבע אחת וחמש אחת ושם אחת ושבע בנין לאמסכא
 ולאנגרא האי אחת דאיהי אימא עילאה בדרגין ידיען
 לאהנהרא לאימ' תתאה ולאמסכא כהרין עמיקין מאתריהו
 לכנכת ישראל ועל דא יומא דא תרין כהרין כהרין כחרא
 אימא עילאה כהרא לאימא תתאה ועל דא כתיב יום
 כפורים הוא לכפר כמה דאתמר עכ"ל .

ואפשר לפרטה בדרך זה כי בא עתה לבאר למה
 נקראת הבינה אחת והתיוחסותה בטס
 זה ואמר מפני כמה סבות דאטונה כי היא אחת
 בלחודה פי' שאין לה עסק עם הטבעה וואעפי' שהיא סוכנת
 וסוכנת בכנפיה עליהם עכ"ל היא בפני עכמה ואינה
 ככנסת עמהם בסוג כדברי הרמב"ם ע"ה בע' יתרו בפסק
 טלח תטלח וכו' וחסרו ואמר כי היא נקראת אחת נ"כ מפני
 סבה אחרת מכטרפת לזו והיא אחת דכליל כולא פי' שהיא
 ג ד 3 4 כוללת

תקן ט

כוללת כל הטבע בעצמות' כמו שבארנו בפ' אמו' והארבעו
 צביאורו בפ' שער קדר האכילות' ועם הכוונה הזו
 הפנית יתיישב מה שאמר בלחודה שהיה נראה פירוד הלא
 שהיא כוללת אותם' ואם היא בפני עצמה' ומפני שפוד
 ימשך מזה תורבא כי העפ' שהיא כוללת כולם בתוכה עם
 כל זה בערך הטבע האכולות סוף סוף היא בפני עצמה'
 לזה חזר ואמר אחת' שבחא רכולא' פי' אחת המשפעת
 לכלם' עולם מביטום לה' והנה לפי זה העפ' שהיא בפני
 עצמה מתייחדת היא עמהם מפני פנים אם מפאת הכללו'
 ואם מפאת המשפעה' ומפני שסוף סוף ימשך מזה ערוץ
 קצת גמגום חזר ואמר אחת רישא רכולא ופירש שהיא
 ראש לשבע שפי' הבנין והם מיוחדות עמה כגוף עם הראש
 אבל עם כל זה היא כמו הראש שהיא בפני עצמה והיא
 מתייחדת עם הגוף' ואתה דרך לקבלה אפשר לפרשו
 בקור היובל פי' ישובו איש אל אחוזתו כנודע לבתר אחת
 ואחת' פי' אחר שהזכיר אותה בערך אחרותה בפני עצמה
 חוזר ומייחד אותה דרך כלל עם המלכות הנקראת אחת
 גב' ואף והיאך אפשר לקשר מן הקצה אל הקצה כשיב כי
 וא' טל ואחת הוא כולל טע קבנות טעל ידם היה יורד דרך
 כלל עד המלכות' דאינון פריין וכו' הוקטה לו דמה שייך
 המתא דבטלמא אחת הקודם שפי' אחת בפני עצמה שייך
 לשון אחת שפי' מיוחדת בפני עצמה וכו' הלא השתא
 מפירשנו שהיא מיוחדת עם המלכו' מאי ליפכ' ראחת והשיב
 כי הוא בערך שמתיהם ברעותא באחרותא וכו' וזה פי'
 אחת ואחת כאמרו שתייהם אחת לבד בתר דמטא וכו' פי'

אחר שהגיע למלכות דרך מורד קו האמצעי כדפירטמו
 וקראה ימא דכולא לפי שבפרטות המנין שהוא מוכה עתה
 מכויץ להוריד הנחלים שבע קפי' עם המקור אימא עילאה
 ולזה העניין מתייחס אליה עם ים כדכתיב כל הנחלים
 הולכים אל הים אחת וסתים בינה אחת חסר סתים
 ובערך התחלת המנין מן הביכ' נמצאת חסר סתים גבורה
 שלם תפארת ארבע כפא חמס הוד טס יגוד שבע בנין
 לאמסכא וכו' ולאמסכא כהרין וכו' נתן טעם לאחת עם
 כולם וטעם המנין בעצמו גכ' ואמר כי טעם אחת עם כלם
 לייחודה ולהורידה למטה דרך המדרגות והוצרך לתת
 טעם אל המנין מפני כי כבר היה אפשר לומר שבע פעמי'
 אחת והיה מודירה דרך המדרגות אלא מנה סתים שלם
 ארבע וכו' להוריד עכס הנחלי' בעצמם ואמ' מאתרייהו
 כוון אל הטעם הראשון שאמר כי מביכה עצמה ממס כלם
 מושכים כבנים הנוטלים פרק מאמס שלא עי' אמצעי אלא
 כל בן ובן בעצמו כטל מהאם שלא עי' אחיו וזה מפני שכבר
 היה אפשר לומר אחת ואחכ סתים שלם וכו' והיה מוריד
 האחת הכוזבת דרך הסתים והשלם וכו' אלא להורידם
 מאתרייהו כדפירטמו וכלהו כריכי והתישב על זה ודוק
 בלשוננו לגבי אימא עילאה כקט לאכהרא לאימא תתאה זה
 כנגד זה ולגבי נחלים נקט כנסת ישראל וכנסת ישראל
 מורה לשון מים מכונקים זו היא טטה אחת

יא ואפשר לפרטה בדרך שני' והכוונה אחת

בלחודה פי' כתר שהיא לבדה וגבוה

על כל האצילות שהיא למעלה מהחכמה והבינה וחכמה

ובינה

זב"נה שתייהם מחיחרות ונעשות מרכבה אליה והיא
 לברה למעלה מכולן * ולכן היא אחת בלחודה ומשום
 דקטויא ליה היותה בלחודה דמשמע פירוהא קאמר אחת
 טבחה דכולא שהיא ודאי טבה כל האכילות שהיא מקור
 לכל הברכות * ואומרו ואתה הדרן לקבלה פי' לקבל ממנה
 כרפירטנו לעיל * אחת ריטא דכולא שהיא תחלת אכילותן
 וכלן ככללות בה בסוד שהיא כתר כותרת ומובנת לכולן *
 אחת ואחת דאיכונ שריין כחדא * הם חכמה ובינה בסוד
 זיוגם וייחדם יחד * בתר דמטא להאי ואחת דאיהי ימ"א
 כנודע שהבינה היא י"ס הגדול וכולן טואבות ממנה וכולן
 בה * ומהגם לספרים דגרסי אימא דכולא דניחא שפיר *
 אחת ושתים וכו' * פי' בינה עם כולם שהיא אחת שתיים
 חקר וכו' כרפירטנא לעיל ולמימר אחת חקר לה שייך
 דבהדיא קאמר שארי למימני בזיוגא וכו' במשמע דאחת
 דקאמ' לעיל איהו עם כל אותם הנזכרות שתיים שלש וכו' *
 אמנם קט' לכל הכי שיטתי כי כיון שהכוונ' להשפיע במלכו'
 אנו משפיעי' דרך המדרגות עד היסוד שהוא ט"ב הנזכר
 כאן * וה"כ במכא שאין כוונתנו מתקיימת לכן מתוך דוחק
 זה נבאר דרך אחרת אחת וכו' עד מבאן ולהלכה שארי
 למימני בזיוגא בדפירטנו להיא שיטה קמייתא * והשתא
 קאמ' בתר דמטא להאי ואחת שהיא מלכות כרפירטנו לעיל
 דאיהי ימא דכולא כדכתיב כל הנחלים הולכי' אל הים
 וכנגרם היא יס לכלם והטעם כרפירטנו לעיל שארי
 למימני בזיוגא * פי' בזיוג המלכות עם כל אחד ואחד
 מהנחלים שכן דרכה להזרוג עם כל אחד וא' כענין אומרו
 בראשית

בראשית ארס ונוקביה ברא אברהם ונוקביה . חלקים
 יצחק ונוקביה וכו' בזהר סיר הסירים וכדפירסנו בספר
 בערכי הכנויים . ולכך השתא כיחא ספיר ליסכא דפארי
 למימני בזווגא פי' ממס דאי בבינה כדקא סליק ארעתין
 בהכך פטתי קמיתתא מאי זווגא פייכא בבינה עם הנחלים
 ייחורא מבפי ליה למימר . ואפי' ליסכא דייחורא לא סייך
 אלא כדפירסנו דבזווג' רוכה לומ' בזווג המלכות עם סאר
 הנחלים דהשתא סייך ליסכא דזווגא כדפירסנו . ומאי ואמר
 אחת' ופתיים פי' אחת מלכות וסתים חסד טהיא סכית
 לבינה וכך ער סכע טהוא היסוד . ועוד טאפי' בערך
 המלכות סייך היות החסד סכית לה כדפירסנו בתיקוני ס
 מלכות רביעית לכתרא עלאה יעויין סס . בגין לאמסכא
 ולאכגדא להאי אחת וכו' פי' הייחור בזה הס סתי בחיכות
 האחד ייחור המלכות עם הבינה דהיינו . אחת ואחת
 כדפירסנו . וסכית ייחור המלכות עם הנחלים . כתן טעם
 לסכי הייחורים לאחד טהוא הבינה עם המלכות בגין
 לאמסכא ולאכגדא להאי אחת דהיינו אימא עילאה בדרגין
 ידיען פי' במדרגות ידועות בלתי מבוארות בפיל' אלא ער
 כלל בואו סל וחת' כדפירסנו . ואמר עתה להאי אחת
 דהיינו אחא עילאה ולא אמר ואחת כדקחמ' לעיל דמטא
 להאי ואחת דהיינו ימא הוכיח בפיל' סואחת היא מלכות .
 אמנם אחת בלא ויין היא בינה ואל הייחור הסכי טהוא
 המלכות עם הנחלים הטעם הוא . ולאמסכא כהרין
 עמיקין מאתרייהו . פי' מקורם בבחיכתם עם היות טהם
 בכללות עם הבינה טהיא מקור לכלם . ועכ' הבחינה הזו

היא בחינת מקומם של כל אחת ואחת • ולא הוזכר לומר
 ובנין לאתמכח וכו' כי ובנין קדמאה אהדר הכח כמי
 ולענין הכוונה כפקח לן ספי' אחת הבינה והיינו טפה
 אחת למעלה ולמטה • ממכה טבע טפיץ • טהט טבע ספי' •
 במכחו כולץ טמנה טהט מבינה ער המלכות / ואחר טהזה
 אחת למעלה הזו אחת למטה • ומונה אחת טהיה בינה
 ואחת טהיה מלכות ומכויץ לרדת דרך ואו' של ואחת ער' טט
 קצוות ואחר כך מיוחד המלכות עם הנהרות הנמשכים
 מהבינה • ואומרו אחת טהיה מיוחדת עם החסד טהיה
 טכית לבינה וכך אחת וטלס נגד הנבו' אחת וארבע נגד
 הת' אחת וחמט נגד הנפח • אחת וטט נגד הסוד אחת
 וטבע נגד היסוד נמכחת המלכות מתיוחדת עם הבינה
 עם טטה בחל' הנמשכו' ממנה • ואפילו' לפי טטה זו
 קטיו לי כי אחת טהיה מונה עם טתים • טלס וארבע וכו'
 לא היתה הטופה הטנית טהיה למטה לא הטפה הראשונה
 טהיה למעלה • וא' ח' הפטר לפרט אחת וטתים מלכות
 וחכר כדפירטנו • ואף בלו הבחינות טפירטנו דתיקא לי
 טובח ואף אומרו דתיכון טריוץ באחדותא וכו' דתיקא לי
 טתין זה אל' בחכמה ובינה • לכך חכי אומר כי לפרט
 מאמר זה כריך טלס הטקפות • ההשקפה הראשונה
 הוא מה טפירטנו ברעיו' מהימנח בפקודא לטבות בטטה
 הטביעית כי אחת אחת ואחת הם טלס ראשונות וטבע
 היא המלכות ולכן כל עטר ספי' כללות בהזאות או וראוי
 טגס במאמר זה נטוב על תקודת מרכזה •

ההשקפה הטנית במביאות הפטט-עמכו ומעט

בשמי פוסקים עם מה שנפרט ע"ד הנכתר וכודע שהטפות
היו שמנה לבר אחת למעלה ושבע למטה ומורה בלי ספק
שלא היו כאף חלה שמנה

החשקפדה הטליות המחמר הזה בכל פרטי

ענייניו שמורה שאחת ראשונה היא

אחת שבהא וכו' ואחת שנית שהיא למטה עם השאר היא

כקרה' הימא דכולא אוימא דכולא והיא עם אחת הקודמת

דהיינו העליונה באחרותה באחותה וכו' דלא מתפרטאן

וכו' : עם היות זאת למעלה וזאת למטה ובשמירת יחוס

שלם הטקפות שלו כבאר המחמ' הזה וכחמר כי אחת שהיא

טפה אחת למעלה היא החכמה ופירט כמה טובה שראוי

שתקרא אחת : ראשונה אחת בלחודה : פי' בלי טחוף

הבינה שלא כשאר ההזאות אחת ופתיים אחת ושלם אחת

וכו סכל מלת אחת הבאה בשאר הזאות חלה הכוונה

הבינה והחכמה מיוחדות כאשר נבאר הסבה השנית אחת

דכיל כולא כנודע שהיא יור במילואה דהיינו שכוללת

בתוכה כל הספירות כדפירטו בזהר פרשת ויקרא :

וכן היא' עשר ודאי וכתוב כולם בחכמה עמית :

הטליות אחת שבהא רכולא פירוש היא מטובחת מכל

הענפים המתפשטים ממנה והיא מקור לכל כנודע

ונודע כל הפי' בה ולכך כולם אהדרן לקבלה לקבל

משרטט העולם עם : הרביעית אחת רישא דכולא

פירוש שהיא נקראת ראשית ראש לכל הספירות ולכל

גילוי האכילות ולכל הכי טעמי היא טפה אחת למעלה

להראות על החכמה שהיא עם הכתר מתעלת להיותה

תקון ט

ראש וסודם לכל האצילות ומלת אחת זאת הראשונה ככלל
 הכתר ועקר אבל עם כל זה כל הכוונה בחכמת המיוחדת
 עמו כדפירטנו י אחת ואחת ראיון שריון כחדא וכו' היינו
 אחר כך לייחד הבינה שהיא למטה עם הספירות ולכך היא
 בקראת בחר שבע והיא הימא רביעא על בנין ולכך הוא
 מזה אותה למטה עם הבנים ומייחד החכמה עמה ואומרו
 אחת דהיינו חכמה למעלה ואחת היינו בינה למטה וחיץ
 ספק שאותו יורה על הדעת המיוחדת אותם יחד ועתה
 בדיקו דבריו באמרו ראיון שריון כחדא דהיינו בחינת
 חכמה ובינה יחד והחכמה בתוך הבינה בתוך הבינה
 מלך בהיכלו וייחודם מדר שלש בחינות דהיינו ברעותא
 מדר הכתר הנק' רכון באחדותא מדר החכמה וכו' וכבר
 הארכנו בזה בספר בשער מהות והנהגה בתר דמטי
 דהיינו שהמשיך האצילות מכתר עד הבינה ומטי להאי
 אימא רכולא דהיינו סכל הספי' בה כאס שהבני' בתוך בטן
 אמס ואף אס הנרקא ימא רכולא ניחא נמי מהאי טעמא
 שארי למימני בזיווגא פי' כי מלת אחת שמכאן והלאה
 אינו אחת בינת לברה חו חכמה לברה כמו שהיוג' פעמים
 אחת הקודמים אלא פירוש החכמה והבינה מזווגות
 ועיקרו הבינה וכלם כשללות במלת אחת כדמסיק ועתה
 נמא כי הטפה הקודמת חכמה בערך בחינתה עם
 הכתר והטפה הסנית ל טה בינה על הבנים ומוכה עמה
 אחת הקודמת לזווג חכמה עם הבינה למטה וככללו בטלם
 פעמים אחת אחת ואחת טלם ספי' ראשונות שהם כתר
 חכמה ובינה והחכמה נמנית טתי פעמים האחת בהזייתם
 למעלה

למעלה בבחינתה עם הכתר • והשנית בצרוף להזיה
 הרחשונה מהשבע של מטה הרומות לבינה בהיותה חכל
 שאר הספי' התחתונות דהיינו חימה רביעה על בנין •
 ולהכי קאמר כיון דמטי יפי' שהמטיך החכמה למטה עד
 הגיעה אל הבינה שהיא למטה על הבנין • ואמרו אחר כך
 אחת ושתים • פי' מלת אחת הוא בנה עם החכמה דלח
 מתפרטאן והם באחדות אחת ולהכי יכרך בהם מלת אחת
 כדפירטמו • והנה עתה הכונה להמטיך סתי בחינות
 של מקורות הספי' דרך הספי' אל המלכות • הבחינה
 הראשונה היא מקורם שבחכמה והשנית מקורם שבבינה •
 ולהכי הוכרך לייחד חכמה שבבינה ולהמטיך סתיים יחד
 וזה שהמר ולאבגדא להאי אחת דאיהי חימה עילאה דהיינו
 בהיותה חימה על הבנין • והיא עילאה בהיותה עם החכמה
 בצדגין ידיכאן שהם עד הגיעה אל היסוד ששם נסמת כל
 חימה עילאה דאיתפטיא עד הוד ומסם מאירה במלכו'
 שהיא עם נוטה אל הדיון והיינו ושתים חכד ושלם גבורה
 וארבע ת"ת ועמו כלול היסוד הנוף וברית חסבינ' חד וחמס
 נכח וסם הוד והן חמס מדרגו' מחקר ולמטה דחימה עילאה
 ה'עילאה מתפטיא והח' וטבע במלכות וזה לפרט טבע
 במלכות וגם להביא השפע עדיה ממם ולא עד היסוד מן
 הדוחק שהוקפה לנו למעלה • והיינו בחינה אחת שהיא
 בחינת הבינה ובחינת החכמה לאהררא כהרין עמיקין
 דהיינו הספירות מעמקי החכמה ששם סוד העמקים
 כנודע לא ממם החכמה לא הכהרות לבד וזהו שאמ' כהרין
 עמיקין מאתרויהו דהיינו מעמקי החכמה • ומפני שאין

הכוונה להמשיך ממנו החכמה אל הנהרות לא כדרך שהם
 נמשכים מהחכמה אל הבינה על דא תרין כהרין כהרין
 כחדא לא תלת מאין החכמה ממנו עמהם לא תרין כהרין
 כהרין כחדא גם המלכות ע"י הנהרין בלו שהם מהחכמה
 אל המלכות קרובה היא המלכות להאיר בטוב אל הבינה
 שהם שתיים כאחת ולזה אני אומר שצריך ממנו הבינה
 בתוך המלכות והנהרות ממנו בתוכה והיינו וטבע מלכות
 וגם אסור לכלול במלת טבע היסוד שכל הספי מקיטורא
 דידיה התקריחו שביעיו ככודע והיינו כמ"ח תברך
 את שמך בינה ויסוד ומלכות כאחד לך כל כלה ואת למה
 אמר שנמשך עכס הבינה ולא עכס החכמה אלא כהרין
 ויל שהוא י"ה עולם הבא שהוא אסור בתשמיש המטה
 ככודע בסוד וגם אמנה אחותי בת אבי וגו' ספירטנו
 בזוהר לקמן וטעם לא היה מתכוין להזות לא למעלה ולא
 למטה לפי הדרך הראשון מפני שהטפה של מעלה שהיא
 הבינה היא גם כן למטה שהיא מתפשטת עד הוד והאם
 על הבינה והטיפין של מטה שהם טבע חספי הם גם כן
 למעלה בסוד היובל ולכן לא היה מתכוין להזות וכו' ולפי
 הדרך האחרון ועקר לא היה מתכוין להאז למעל לפי שהרמז
 לחכמה ועדיין עם עליון למעלה ממנה שהוא הכתר ולא
 למטה הואיל ואימא עילתה מתפשטת על הבנים וזה להם
 עלוי רב ואפטר לפרמו ג"כ בדרך אחרת כדלקמן בקמור
 והכיחו על כן הזהב כי עד עתה היתה ההזאה הנזכרת
 בסוד מכיאות קטורס בכתר הרמזו בקדש הקדש ועתה
 במכילות קטורס בבינה במשך הכמר המיוחד מכתר איהו

ופס יוסב ומצפה שאר תקוני הכתר והחכמה הקודמים
 לה ולכך הניחו טעם על כן הזהב דהכי קליק מצפיכ טהם
 טבע ספירות שתחתיה וכלן יונקות מצפעה אמר טס
 הזהב ואומרו טכיה בהיכל דקדק זה כדפירטנו טההיכל
 הוא סוד החכמה וטיינו בינה טבחכמה :

יב עשירות החכ יוכא מן ההיכל וטוחט את הסעיר
 ומקבל את רמו וככנס בו לקדס הקדסים
 ומזה ממנו טס טמנה הזיות בין בדי הארוץ ומונה אחת
 למעלה וטבע למטה כדרך טמנה בדרס הפר ויוכא ומכיחו
 בכך טני טהיה בהיכל הנה אחר טרמו לפנים כוד קטר
 הספירות הנזכרות על ירי רס הפר טחוא סוד פכי טור
 מהטמאל קרוב אל ה' עילאה רמו עוד בדרס טעיר החטאת
 טחוא סוד המלכות למטה דינא רפיא דאתי מרינא קטיא
 והסוד בבחינת המלכות הפכומית למעלה ולכך בטחאו אל
 ההיכל היה מניחו בכך טני להורות על בת טבע טנית
 טכלילותיה ותקוניה כמכאות בחכמה כי תריץ הטיץ אינוץ
 טבעה טבעה *

אחר עשר אחר כך נוטל רס הפר מעל הכן ומזה ממנו
 על הפרוכת כנגד הארוץ טמונה הזאות
 כדרך טמנה הקודמות ומניחו רס הפר ונוטל רס הסעיר
 ומזה גכ ממנו על הפרוכת כנגד הארוץ טמנה הזיות ועל
 כל הזאה כריך לטבול אכבעו בדרס ואולס עתה דרמו אל
 ההזאות האלה להורות על קטר מכיאותם גס בחכמה והיה
 נגד הפרוכת כי פרוכת זה הוא סוד קרומא דאורא רחפי
 על מוחא והיא בחינת טביכה וטס גכ טס נקטרות כמו

תקון יא יב

שהם נקשרות בסוד הכתר למעלה או אפשר להורות על
מציאות דו פרכופין שבחכמה ונקשרות בסוד בינה טבה
דהיינו ה' שבסם יה וטעם על כל הזאה טבילה להורות על
הגברת כח האכילות מחדש על כל נאכל ונאכל .
בללא דמלתא בהזאות הלא ליחד את המלכות המושפע'
מבינה בסוד הריץ עם הפרטים הפנימיים למתק
דינה ולהלבינה והזאה ראשון' אחת למעלה מלכות בכתר
ולפי שאין כ"כ שרטי הריץ נגלים כמבואר באידר' הכוונ'
בזה לכתר שבחכמה רישא רזע ר' אכפין ומספר הזאות
כמספר המלכי' אשר מלכו בארץ ארום . א"כ הזא' ראשונה
אחת למעלה מלכות מצד הבינה מיוחד' בחכמ' בהסקפתה
לכ"כ שניה לה שהיא ראשונה לסבע של מטה אחת ואחת
מלכות מיוחדת בחכמה ובינה ודינה מלבין מרישא
דרכורא . א"כ מלכות מיוחדת בדרוע ימינא א"כ בדרוע'
שמאלא א"כ בגופא א"כ בירכא ימינא אחת ושם בירכא
שמאלא אחת ושבע בסיומא רבופא . וכל הוא"ץ הלא הם
בסוד הדעת מקור הרחמים אל המדות ודרך זה כולל כל
הפי' האמורי' בענין . דוק ותשכח כי כלם נכוני' למבין .
והיותר מתקבץ באמרו לא היה מכויץ וכו' שאין זה היחוד
הנעשה למעלה לעתים מזומנים בסוד הנסיקין ולא למטה
בסוד העונה אדרבא אסור בתשמים המטה . חלא כמכליף
להעביר חלודת העונו' ולקטטה א היחוד העתידי להשתלם
בחד הסכות כמו שיתבאר במקומו בסוד .
שנים עשר אח"כ מערה דם הפר לתוך דם הסעיר
ומחזיר הכל למזרק שהיה בודם הפר כרי
שיתערכו

שיתערבו יפה יפה י ועומד לפנים ממזבח הזהב בין
 המזבח והמזורה ומתחיל להזות מרס התערובת על
 קרנות מזבח הזהב והוא מסבב והולך ומזה על הקרנות
 מבחוץ ומתחיל מקרן מזרחית כפונית כפונית מערבית
 למערבית דרומית לדרומית מזרחית ועל כולם הוא כותף
 מלמטה למעלה חוץ מן האחרונה שהיתה לפניו שהוא כותף
 מלמעלה למטה כדי שלא יתלכלכו כליו .

ירצה בתערובת הדמים לייחד תריץ ההיץ כחדא על ידי
 הגבורה בסוד חכיו אל היס הקדמוני וחכיו אל
 היס האחרון הנדרש בזה שיר השירים שהגבורה נקראת
 אלדים / והבינה נקראת ארים והמלכות אלדים והגבורה
 מיוחדת שתי אלדים שהיא בין תרוייהו ולכך מערב שתי
 הדמים יחד דהיינו דם פר ודם טעיר שהם שתי ההיץ עי'
 הגבורה וכל מלת דם פירושו בבינה כפי מה שנתבאר
 בסיר הפיזיים וכך פירושו במלכות וזהו סוד דלית למס .
 ולהורות על היפוך האור מזו לזו ומזו לזו כותף דם
 הפר לתך דם הטעיר ומחזיר הכל לתוך כלי
 טרם הפר היה בתוכו להורות על ירידת האור וחזרתו אל
 מקורו / וזהו כדי שיתערבו יפה יפה ורחי .

ואמנם היותו בהיכל לפנים ממזבח הזהב . כבר פירסנו
 כי ההיכל הוא החכמה בעצמה שבמלכות .

והמזבח הוא בחינת הבינה שבחכמה זו והמזורה בחינת
 החכמה שבחכמה / ולכך הכתף נכנס לפנים ממזבח הזהב
 אל בין המזבח והמזורה דהיינו אל הדעת שבין חכמה
 ובינה כמודע / ובסוד דרך ההזאה ורצה כי מתן דמים אליו

תקן יב

לַיַּחַד אַרְבַּע פְּרָסוּיִת מִלְּ תַפְלִיז שֶׁהֵם קָדָם וְהֵיחָ כִּי יִבְיַחֲךָ
 שָׁמַע וְהֵיחָ אִם שָׁמַע . וְקֹדֶם אַרְבַּעַה חֲזוּתוֹת עִבְרָם חֲלָז
 מִקְדֻרָם כִּחַץ הַיּוֹת בְּחִמְכָּע / וְלִכֵּן כּוֹנְתָם הִיחָ מִזֶּה
 רַחֲסוֹכ' מִקְרָן מִזְרַחִית כְּפֹנִית דִּהְיִינוּ קָדָם שֶׁהוּא מֵהַחֲמ' ^{ה'}
 הַכָּקָרָא מִזְרַח וְהוֹלֵךְ אֶל הַכְּפֹן שֶׁהֵיחָ בִּינָה הַרוֹכָה לְהַעֲטִיר
 יִצְפִּיז : וְאַחַר כֵּךְ כְּפֹנִית מִעֵרְבִית דִּהְיִינוּ וְהֵיחָ כִּי יִבְיַחֲךָ
 הַהוֹלֵךְ מִכְּפֹן לְמַעֲרָב בְּסוּר וְהֵיחָ אִם שָׁמַע שֶׁהֵיחָ ה'
 אַחֲרוֹנָה בְּגְבוּרָה וּמִתְמָן תְּרִיץ הַיֵּץ כְּחֹדָא בְּסוּר בִּינָה
 דְּטָרִיחַ עַל גְּבוּרָה . וְהֵחָ מִעֵרְבִית דְּרוּמִית דִּהְיִינוּ וְהֵיחָ
 אִם שָׁמַע שֶׁהֵיחָ בְּמַעֲרָב . אֲמַנְס כְּלוּלָה מַעֲב תִּיבִיז שֶׁהֵם
 מִן הַדְּרוּם זֶהִם בְּגְבוּרָה וְהֵחָ אַחֲרוֹנָה כְּרַפִּירָטְנוּ / וְהוֹלֵךְ
 בְּדְרוּמִית מִזְרַחִית וְהֵיחָ פְּרָטָת שָׁמַע שֶׁהֵיחָ בְּחֹקֵר וְהֵחָ
 לְגַבִּי מִזְרַח שֶׁהוּא ת' וְהֵיחָ בְּחִמְכָּה לְמַעֲלָה וְלִכֵּן קֹדֶם
 וְיֵאוּ וְהֵיחָ בְּחֹסֵר כְּרַפִּירָטְנוּ בְּזוּהַר / וְלִהְיוֹת סֵלֵם פְּרָסוּיִת
 הַקּוֹדְמוֹת כַּחֲתִיץ מֵהַחֲמָה לְבִינָה וּמִבִּינָה לְגְבוּרָה לִכֵּן הֵיחָ
 שׁוֹתֵץ אֲוֹתָם מִלְּמַטָּה לְמַעֲלָן לִיַּחֲרָם בְּפִרְטָם כְּרִי שֶׁהֵיחָ
 הַרְחָם כְּפֹץ בְּסוּף וְסוּף כְּפֹץ בְּרֵאשׁ / אֲמַנְס בְּאַחֲרוֹנָה שֶׁהֵיחָ
 דְּרוּמִית מִזְרַחִית הֵיחָ כּוֹתֵץ מִלְּמַעֲלָה לְמַטָּה מִפְּנֵי בְּרִיךְ
 הַמִּיּוֹחֵד לֵה הוּא מִמַּטָּה לְמַעֲלָה . דִּהְיִינוּ הַעֲלִייה מִן הַדְּרוּם
 לְמִזְרַח כְּרַפִּירָטְנוּ . וְלִהְיוֹת עַל הַחֲוֹתָם הַמִּתְהַפֵּךְ הֵיחָ
 כּוֹתֵץ מִמַּעֲלָה לְמַטָּה . כַּמְכָּאת קוּר דְּרַכְס בְּרִיךְ אַחַד
 וְכַתִּיבְתָם בְּרִיךְ מְכִי בְּסוּר אֲחַר חוֹזֵר וְפִי סֵלֵא יִתְלַכְלְכוּ כְּלִינ
 יִרְכָּה סֵלֵא לְהַפְרִיד בְּמִחְתָּה הַעֲלִיּוֹתָה שֶׁהֵם כְּלִים עֲלִיּוֹנִים /
 וְאַפְטָר לְפִרְטָה הַכּוֹנֵה עַל עֲלָה בְּכַבֵּם כְּרַפִּירָטְנוּ בְּמִסְתָּה
 אִיזָאוּ מִקּוֹמָן וְכַפְטָר בְּסַעַר מֵהוֹת וְהַנְּהַב וְזֶה אֲחֻלְמוּ עִיקָר :

שלשה עשר וחיתה הנחלים והאפר שבמזבח הזהב
 הילך והילך עד שמגלה זהבו ומזה המדס
 התערובת על טהרו של מזבח זכבד הדרוס ויופ' וסופך
 סיירי הדס על יסוד מערבי של מזבח החיכוך • העניין כי
 אחר סייחד בקור המזבח שבהיכל ארבע מתנות הנזכרות
 מהם ארבע פרטיות של תפילין מהם ארבע אותיות שבטם
 כדפירטנו והם ארבעה מוחי עילאי רזעיר פעליהם נחמר
 ק"כ מנח תפילי • אח"כ מייחד שם ז' מדות כלן מיוחדות
 בבינה הפנימית ולכן על טהרו ולא על הנחלי כי הנחלים
 אינם מעכס המזבח • ואם היה מזה שם היה פירוד חו"א
 על טהרו ממס להורות על היותם אחוזות בה • וכמכחות
 בתוכה כבנים בבטן אדם • ואלו שבע מדות אל הבינה
 בהיותה בעכס החכמה דהיינו מזבח שבהיכל כדפירטנו
 סיירי הדס היה סופך וכו' להורות כי המזבח היה בקור
 בחינת הבינה כדפי' לעיל בפי' ז' ולכן היה קושר פי' הסירים
 האן הסבעיו' הנו' בכ"ת ובחכמה עם הקפי הנעלמו' בבינה
 ולכן היה נותן על יסוד מערבי בקור שכינה במערב ויקוד'
 עמה וכל שכן מהם נקשרות כסוף המדות שבבינה ככמ'
 מהם סוף בחינות המזבח החיכוך כדפירטנו בערך ב' י'
 ודרך כלל היו בקור הדמים האלו ארבע בחינות אלן
 וראשונה נחמ' שהדמי' הם פר וגר הבינה שהיא על פני סוד
 ופעיר נגר המלכות שהיא על הפעירים המרקדים עם
 ראם לסועלים ודאי ולכן הם סוד גבורות עליונות מהם
 מהבינה ולמטה וגבורות תחתונות מהם מהמלכות ולמטה
 דהיינו סוד ספרים ותריעה מפירטנו בפרשת אמור כי נ'

והיינו כמי אש כבנים אש כעבדים והכל עולה לענין אחר
 וכוטל תחלה דם הפר ומיוחד פנימה בכתר והיינו בין
 בדי הארון וכף אח"כ בדם הסעיר וכף יוכא אל הפרוכת
 מבחוץ דהיינו החכמה ומיוחד הייחוד הנזכ' ומטרת שם
 קוד הנבורות שהם מתוקות מלובכות והם נקשרות לכך
 מזה לעצמו ומזה לעצמו מפני שהוא מקום יחודם מראה
 על בחינת פירודם בחוץ למטה מהבינה ואחר שייחד
 ייחודים או שתי בחינות האחד בכתר השני בחכמה מערה
 זה לזה בינה במלכות פד לתוך סעיר ונותן מלא בריקן
 מלכות מלאה מן הרמים האלה בבינה האלה רחמי ואין
 בה דין בעצם ועכסו רומז שהיא הכוללת הכל והכל
 מוסרט בה ואח"כ יוכא מן החכמה אל הבינה שבה שהיא
 מזבח הזהב וסם נותן משני הרמים יחד ארבע מתכות
 לארבע קרנות להראות התפשטותם לארבעה ראשי חסד
 נבורה תפארת ומלכות אימא רביעא על ארבע חיות וראי
 ואח"כ על טהרו של מזבח זה שבע הזאות להראות בה קשר
 שבע ספירו' בפרט כסם שהורה קשרם למעלה ובכחם זה
 יוכא א המזבח החיכוך שהיא מלכו' שבבינה ומערה ביסוד
 המזבח להראות שהכל קשור במלכות עם היסוד ואם לא
 נתן לא עיכב שהעקר ג' בחינו' הקודמו' וזו ממילא נעשית
יג ארבעה עשר כפר וכו' לו אכל סעיר המסתלח
 וסומך שתי יריו על ראשו ומתורה

וכך הוא אומר אכא יהוה חטאו עוו פשעו לפניך עמך בית
 ישראל אכא יהוה כפר כא לחטאים ולעוונות ולפשעים
 שחטאו ופעעו ופשעו לפניך עמך בית ישראל ככתוב

בתורת משה עבדך כי ביום הזה יכפר עליכם וכו' רוב
ענין השעיר והיודני כתבאר לעול אמנם קשה בזה הרבה
כי בשעיר החטאת היה בזכר עם יהוה פעם אחת והנה
זכר שלם פעמים וכי בשעיר הנתן לחבוכי יזכר עליו עם
קדוש וכעלם ג' פעמים אחר היותו כיתץ א הטמא המטוקף
ואת מפני שיחולו עליו העונות כדפירשו ונסא השעיר וכו
הכיתורה עליו בלא הזכרת השם ועל הכל קשה שמיכת
ידיו עליו שהיה בכח וכל שמיכה להספיע כדמוכח לבני
יהוסע דכתי ונתת מהודך עליו ולזה באמ' כי איך להכחיש
כי שמיכת ידיו הכהן היה להמשיכו ולהספיע ודאי שכן
דרך כל שמיכה אמנם הנה במה שפירשו בסוד כוונת
היודני שהזכרת השמות הוא סוד המטכת הנשמה לכשמות
תחלה בסוד אלא שהם שלם ראשונות ואחר כך להעביר
הפגם והעונות משבעת המדות ולהתפשט בהן גם עם
הנשמה ואח"כ להסיר הפגם מישראל ולהתפשט בהם גם עם
הנשמה והיינו תטהרו וטם מעמר המטכת השם
והנמשך לחלק השעיר אינו אלא החטאי והעונות והפעמים
אחר שהעבירם מלמעלה באמרו כפר בא והעבירם מישראל
באמרו תטהרו ואז לא היה נמכא להם מקום אלא מתגלגלי
ויורדים אל מכולות ים על ראש השעיר ואררבה לא היה
באפשר להמשיכם מלמעלה על ראשו אם לא עי' הזכרת
השם וגם זה מכלל הערמה שהיו מערימים כגד החיבוכי
בראותו שבחלקו זכר עם יהוה ג' פעמי' יחשב לו לכבוד
ותחת כבודו יקר יקוד וגם בזה כריך שתהיה כוכ' הכהן
להמשיך העונות על ראשו ע"כ השמות כדפירשו

תקון שו

החמשה עשר קרא למזומן להוליכו לארץ גזרה א מדבר
שםם וחולק לסוף של זהורית חכיו קומר
בסלע וחכיו קומר בין ב' קרניו ודומתו בסתי ידיו לאחריו
והוא היה מתגלגל ויורד ולא היה מניע לחכי ההר עד
סנעסה חברים חברים ואומר כך ימחו עונות עמך בית
ישראל ו' ארץ גזרה ומדבר תרי פנעי בישי איכוף מותבי
דמחאל ולילית וירכה ארץ גזרה פי ארץ סנבזרה ונטרדה
מן הקרוסה וכן מדבר כאמר עליו מקום נחם טרף ועקרב
וכמחוף וכל זיכא חזיל בתר זיכיה ולכן וכטא השעיר עלת
את כל עונותם א ארץ גזרה ודחי כדכתי' ותסליך במכולו'
יס כל חטאתם , ואמכם לסוף זהורית זה הרמז א חס יהי
חטאיכם כסנים , וטעם חכיו קומר בסלע וחכיו בין קרניו
אפס' לחלק העוכו בב' במדבר וארץ גזרה' במדבר היינו
חכיו קומר בסלע , א ארץ גזר' היינו חכיו בין קרניו וטעם
בין קרניו דתמן מרקד טון בין קרניו כדפירשו רזל וסס
כוונתו להזיק כדפירשו במרחא קרן כוונתו להזיק ואין
הנאה להזיקו , וטעם עד סנעסה חברים חברים כעכין
מה סנחמר בפנימית ותקם בעור לילה ותתן טרף לביתה
וחק לנערותיה כן לה לחכונית מחלק' לפערותיה בטרופה
סכן דרכם ולכך אומר כך ימחו והעסיך כי העונות שהיה
כוסא השעיר היינו משחיתים הכבראוי ומסתלסלי' ממקורם
הרע מללית וסמא פי חיתום עבירה ועולי למעלה ופוגמים
נעתה בסוד הוריו חוזרים ויורדי' על ראם השעיר ובהיות
השעיר מתחלק להן כדפירשנו כל אחד מהם חוזר וכמחל
במקורו וכתבאל כאילו לא היה זהו כך ימחו פירוש כמו

במתחלק

שמתחלק ונמחה השעיר ואינו חוזר אל בנינו כן הכחות
 ההם ימחו ולא יחזרו להתעורר ואת לפי מה שפירשנו
 שחזיו הקסוד בפלע הוא אל הזכר וחזיו ביק קרניו אל
 הנקבה כדפירשנו ^{א"כ} כמזא שאין חלק אל הזכר בשעיר
 לזה נקט כי הזכר הוא מזדווג עם הנקבה על ידי חימום
 העבירה ובורא אותם הממשיכים כמזא הזכר כלם אל
 הנקבה ואין לו חלק בגטם אלא כחו לבד * לכך עיקר
 השעיר המסתלח אל הנקבה והוא נוטל חלקו בדרקות וכל
 רע שנתן ואפשר דהיינו אומרו כך ימחו עונות פירוש גם
 העון שהוא מצד הזכר כמו שנמחה החטאת שמצד הנקבה
 כדפירשנו לעיל בפגם כן בכפרה הכל דרך אחד כי גם
 את זה לעומת זה עשה האלדים * וטעם לאחוריו להיות
 פניו אל הזכר והאחור א הנקבה בסוד אחור וקדם כרתני
 ולכן רוחפו שיפול לאחוריו אל האחור שהיא הנקבה * ועוד
 אפשר לכבוד הפנים והזורה הטורה שלא יפלטו בה
 ולא יביטו בה החכונים שזורת הבהמה גכ יס בה כווי
 מכוה לפיכך היה דוחפה לאחוריה *

יד ששה עשר אחר ששלח השעיר ביד מוליכו חוזר
 אכל הפר והשעיר שהזה דמן לפנים
 וקורעץ ומזיח את אימ' ריהן ונותנס בכלי ומקטירץ על
 גבי המזבח ומחתך שאר בשרן חתיכות גדולות מעורות
 זו בזו כמין קליפה ואינו מפרק אותן ומשלחן ביד אחרים
 להזיחן לבית הסריפה ומנתי' אותם שם בעורץ וסורפיץ
 אותן * הענין כי החטאת הזה לא היה נקרב עב המזבח
 אלא כסרף מכלל הנסרפים מפני שאין כפרתו אלא כדס
 ובאמורים

ובאמורים אבל הנשר ים קבת כניעה אל החנוך • אש ער
 הכהנים מפני שהתורו עליו ואש טעיר החטאת מפני
 שהגדילו עליו •

ולרביץ ענין זה הוא במה שנרע טהם ארבע בחינות
 האחת טעירי חטאות הנאכלים לכהנים בכל
 המועדים השנית פרים הנשרפין וטעירי הנשרפין הנ'
 פסחים הנאכלים לישראל • הרביעית טעירי עזאזל וסולם
 רמז לחיובים והשרטתם בקרע והם מתכבדים בקרע
 פנימה בסוד טורע מתוק אשר להם לא חלק החיובי חו'
 שכריך הברלה ובילוח לחוץ אלא שרעם פנימי והיינו סוד
 טעיר של תפילין וכרפירטו בז' הר פ' תכזה והענין כי הם
 מושרטו בימין לכך ים טעירי 'נאכלי' לכהנים וים מושרטו'
 בגבורה ולכך ים פרים וטעירי נאכלי באש הגבורה לא
 אש המזבח אלא אש חוץ לירושלם • ולא חיובי חו' אלא שאין
 בהם ריח ניחוח אבל הם חלק לקרוטי' שרטים לחיובים
 לכך הם משתלשלים מעוררים ולא נפרדים ושורע אשר
 להם בת' בהם סוד הפסחים הנאכלים לישראל והם תחלת
 כרחקים במים בימין וכלי אש מהשמאל ואחר כך נאכלים
 לישראל באמצעם הרביעית מדר המלכות גורל אחר לה'
 וגורל אחר לעזאזל כתן לחוץ להרחיקם ממנה טהם הם
 טמאים וכזרקין חובה ולזה פרים וטעירי נשרפין בחוץ
 ובכבוד ב'ה ומדר הגבורה אינם נאכלים שלא ילהיבו
 העולם • ואל שאר הנשרפים יתבאר הטעם במענת
 חיזהו מקומן ולכך היו נשרפין חוץ למקדש במקום שריפת
 סמותר הגשמי שלא היה מאכל לחיטים טהם חיילים

דשכינתא דאיהי אשה לה' ואיכונן אישים ואלו אינם מאכלים
 חו' אמנם האימורי' סוד הלובן סבו ומכר החסד שלא נדבק
 בו מאומה מן החסד היה ניתן לאישים ולכן נותנן בכלי
 דאיהי שכינתא ומקטירן עג' המזבח להיותן מאכל לאישים
 ודאי אמנם שאר בסרן לא מכתחין מפני שהיתוח יט בו
 סוד פירטנותו במקומו. ואין בזה מכלל המתכתחין מפני
 שהם כשרפים בחוץ אלא מחתכין חתיכות גדולות ועם כל
 זה לא יפריד שאם יפריד יראה שנותן במקומו האברים
 המכותחים שלא כסדר דהיינו בחוץ ואינו כן אלא קולעין
 פנראה שאין פירוד ועם כל זה הם בבית הסריפה חותכין
 אותן ובעורן דהיינו בקליפתן שלא יגעו 'בבסרן החיכוני'
 חו' לכבוד הקודש' וסריפה זו מותרת בזר מפני שאינה
 עבודה אלא אל האשים ולא בפנים אלא כסריפת שאר
 המותר הגשמי כדפירטנו *

שבעה עשר א"ח הגיע סעיר למדבר והוא טב לעזרת
 פנים לקרוא בתורה כיצד הוא קורא
 יושב בעזרת נשים וכל העם עומדים לפניו וחזן הכנסת
 כ טל סת וכותנו לראש הכנסת וראש הכנסת לסגן וסגן
 כותנו לכב' וכב' עומר ומקבל עומר וקורא בפרשת אמור
 ואך בעסור טבפרשת המועדות עד סוף הענין וגולל את
 התורה ומכחה בחיקו ואומר יותר ממה שקריתי לפניכם
 כתוב כאן ובעסור טבחומם הפקודים עד סוף הענין
 קורא אותנו על פה ומברך לפניה ולאחריה כדרך שאנו
 מברכין על התורה ומוסיף לאחריה טבע ברכות על
 העבודה והיא ברכת רכה ועל ההודאה והיא ברכת מודים
 ועל

תקוץ יז

ועל מחילת העון והיא סלח לנו וחוטם בה באי מוחל עוננו
 עמו ישראל היום ברחמים ומברך על המקדש טיעמוד
 בבנינו ושכינ' בתוכו וחוטם בה באי טוכן בכיון ומברך
 על ישראל ענינה פיוסיע ה' את ישראל ולא יסור מהן מלך
 וחוטם בה באי הבותר בישראל ומברך על הכהנים עניינה
 פירכה ה' במעשיהם ועבודתם ויברכם וחוטם בה באי
 מקדש הכהנים ומברך על שאר התפלה תחינה ורכה
 ובקסה וחוטם ה' עמך ישראל סכריכוס להושע באי
 טומע תפלה וקריאה זו אם ירכה קורא אותה בבגרי
 קרם ואם בבגרי חול יקרא טאיץ קריאה זו עבודה וואולס
 טעם קריאה זו הוא ליחד תורה טהיא תת לעבודה טהיא
 מלכות וולכן היתה קריאה זו בעזרת נפיש כי עזרת נפיש
 סוד מלכות טבגבודה טעם מקומה כנודע גבורה תתאה
 דחתי מגבורה עולאה וטם מתיחד עמה תורה טהיא תת
 מכד החסר כנודע ולהיות טהתורה כלולה מעטר לכך לה
 תטע ברכות אחת לפניה דהיינו כתר טמטם כתיבת
 הדעת וזהו אשר כתן לנו את תורתו ואחריה טמנה טהם
 טחכמ' כאמרו נחיי עולם כטע בתוכנו דהיינו דעת הנטפע
 מהחכמה אל הבינה טהיא חיי כאמרו והחכמה תחיה
 בעליה עולם בינה ועי' הדעת כטפעיש החיים מהחכמה
 אל הבינה ואחריה ברכת עבודה והיינו ככח כדפירטמו
 במקומו ואחריה ברכת ההודאה דהיינו הוד ואחריה
 ברכת הסליחה דהיינו יסוד טעל ידו הסליחה בסוד כ'ג
 כרפיר לעיל ואחריה ברכת המקדש דהיינו מלכות וכל זה
 בסוד ד' סנדעת טהוא כלול הנכח וההוד והיסוד והמלכות
 ואחר

ואחר כך התפארת עצמו והיינו על ישראל ואחר כך
 החסד דהיינו ברכת הכהנים הנמשך להם הקדושה
 מן החכמה מקום הקדש . והיינו מקדש הכהנים . ואחר
 כך בגבורה הנמשך בה מן הבינה שפע לקבלת התפלות
 ותחנה ורנה ובקש' זמטס' היא קבלת התפלה שהיא מלכות
 בסוד שמאלו תחת לראשי' והנה ספר תורה זה מעלים
 אותו דרך המדרגות עד התת' ולכן חזן הכנסת דהיינו
 כגד המלכו' או יסוד בבחינתו למטה בכנסת דהיינו מלכות
 נותנו לראש הכנסת שהוא הוד וכץ פירש הדט'בי ע"ה ראשי
 חדשים שהם נכח והוד ראשי' אל המלכות וכץ ראש הכנסת
 הוד . וראש הכנסת נותנו לבגן שהוא הנכח כדפירש' לעיל
 וקגן נותנו לכהן גדול שהוא יסוד מדר החסד כדפירשנו
 לעיל והיינו בבחינתו הכל התפארת . ולכך עומד ומקבלו
 דהיינו יסוד מקבל עליו התת' וקורא בענין היום דהיינו
 סוד ונטלמה פרים שפתיכו כדפירשנו לעיל סימן ראשון .
 ואחר שבער עבודה במעשה קורא בפיו בסוד נשמתו
 תורה תת' נשמה למלכות . וטעם קורא על פה להורות
 על בחינת המלכות שהיא תורה שב'עפ' שהיא בתת' כנודע .

טו שבנה עשר ואח' מקדש ידיו ורגליו
 ופוטט בגרי לבן וטובל

ולובט בגרי זהב ומקדש ידיו ורגליו ועושה השעיר
 הכעסה בחוץ שהוא מכלל קרבנות מוסף היום ומקריב
 אילו וחיל העם ומקטיר האמורים של-פר ושעיר הכשרפים
 ומקריב תמיד של בין הערבים . ענין הקידוש והטבילה
 פירשנו לעיל אמנם שעיר חטאת זה הוא ממט' לרמז אל
 המלכות

תקון יח

המלכות המתחטאת להתייחד עם בעלה ועליונה בסוד
יה"ו דהיינו ברתא לבבי אבא ואימא לבבי ברא ובסוד
החטאת יורדת למטה מבית אביה להתייחד עם בעלה
וזוהו הא' כחיתת לבבי ואו והא' רסליקת לבבי יור דהיינו
עולה לה' אימא רסליקת לעילא והיינו אילו ואיל העם ואיל
העם הוא ממוסף היום שפירטנו לעיל בסיומן ו' ולכך טעיר
החטאת ואילום או נקרבים עתה להורות על הייחוד כרפי'
אחר שכבר תקן כל התיקונים הקודמים למעלה ולמטה
מייחד אותיות יהוה כתקונן יור מתייחד בה'א ואו מתייחד
בה'א ומקריב תמיד על בן הערבים כי ער עתה היתה
העבודה בבקר בסוד כטיית המלכות בחסד ובמוסף בסוד
היסוד שהוא עקר המוסף כאשר יתבאר במקומו בסד'
ועבודת היום בכלל המוסף עי' כהן גדול שהוא יקוד גבי
תת' נוטה א' החסד ולכך הוא קרוב א' הבקר והשחר ואחכ
תמיד על בין הערבים בסוד המלכות נוטה א' הגבו' וההוד
שהס' ב' בין הערבי' בקדום' כנגד ב' בין הערבי' אחרו' טיט
מבחוץ ואולם עבודת השחר והערב הם בבגדי זהב למטה
כדרך כלהימי' שהעבוד' בסס' אר'ני ועבוד' היום עם המוסף
בבגדי לכך שהסוד בהס' העליה חל המחילה והסליחה
בסס' יהוה כמו שביארנו נמצאו כל הבתמות הקרבו' ביום'
הארירי חמש עשרה וחלו הס' שני תמידין נגד חסד ונגו
כדרך כל הימים ופר נגד גבורה במוסף ושני' אים נגד תת'
בסוד הבינה העולה האחד נגד ישראל דהיינו מכר התת'
והאחד נגד הכהן גדול דהיינו מכר החסד ושבעה כבשים
נגד טבעת המדות הס' יב כולן עולות ושני טעירי' לחטאת

האחר

האחד נעשה בחוץ והוא כנגד המלכות כדפירשנו ולכן
 כאכל לערב לכהנים כדרך שאר החטאות והאחר נעשה
 בפנים כדמו ונסרף וסודו כתבאר ופר כג' הנעשה בפנים
 ונסרף כדרך הסעיר וסוד הסעיר והפר הם גבורה עילא'
 וגבורה תתאה כמו שכתבאר לעיל ולכן בהם הוידוי טעם
 להם חלק אל החיכוך ברבור ולא במעשה וכל עבודתם
 בכב' ועוד מוסיף עליו סעיר המשתלח שאינו פנימי אלא
 החוץ כדפירש: ולסלח אותנו לעזאזל

השעה עשר אחר כלותו לפטות כל אלה מקדש ידיו
 ורגליו ופוטט בגדי זהב וטובל ולובט בגדי
 לבן ומקדש ידיו ורגליו וכנס לקדש הקדשים ומוכיח את
 הכף ואת המחטה זהו סוד הדרט בזוהר דהיינו מהחכמה
 והבינה אומרים למלכות אחר טכטפעה לכו לביחק ותני
 חלק לכערותיק והיינו שהיא נקראת מלאך ה' שהיא שלוחה
 מלמעלה לנהל התחתונים ולכן היה נכנס למקום פנימי
 מקום הרחמי בבגדי לבן ומחזירה למק מה וכבר פירשנו
 כי כף ומחטה סודם המלכות

עשרים ומקדש ידיו ורגליו ופוטט בגדי לבן וטובל
 ולובט בגדי זהב ומקדש ידיו ורגליו ומקטרת
 קטרת בין הערבים כשאר הימים ומטיב את הנרות
 והענין לקושרה למעלה אף אם החזירה למקומה וכבר
 פירשנו סוד הטבת הנרות וקטרת בעבודת התמידין של
 כל הסנה ואחר כך מקדש ידיו ורגליו ופוטט בגדי זהב
 ולובט בגדי עכמו ויפה לביתו וכל העם מלוים אותו עד
 ביתו ויט היה עושה לא הביו בכחתו בשלום מן הקדש
 וכות

סוד תקוני המתכפרים תקן א

ובזה כתבארו תקוני הכפרה: תהלה לחל כורא:

ועתה נבוא בביאור תיקוני המתכפרים בסדר

תיקוני המתכפרים הם שלשה עשר

יך

ראשונה כריך בעשרת הימים שהם ימי תשובה כרפי

לכונן מחסבותיו ולתקן מעשיו ולטה מעבדיו

לפני קונו ולשוב בתשובה לפניו על הכלל ועל הפרט קורט

בא יום העשור וכדי שיהיו כל עשרת הימים ימי תשובה

ייחדם במרמס כראוי ומה גם להתבודד פעות ידועות

בכל יום ויום ובכל לילה ולילה מעשרה ימים אן כדי שיהיו

כלם מיוחדים בתשובה שהיא עורט כל הימים ולא יחטא

בהם כדי שלא יפגום בעצם הימים עצמם חו' ואף אם

יזר ברבני חסירות בימים אלו ברווקא נכון לעשות כן

בדפירטו המפרטים אף אם לא יכהוב אחר כך בחסירות

ההוא וכלי ספק שהטעם לזה הוא שהוא אל מלך יוטב על

בסא רחמים ומתנהג בחסירות וכך הבינה נקרא חסידות

בראשית ביתה כדפירטו בזהר פרטת ויכא וכורע כי כל

עבירות שבין אדם למקום זה מכפר אמנם עבירות שבין

אדם לחבירו איך יש מכפר עד פירכה את חבירו לכך כריך

לפטע בזה ולשוב לרבות את חבירו והטעם לזה כי

הכפזות מתרחות לפניו ביום זה בסוד הבינה שהיא עורט

אל הכפזות והכפזות הנכבעות בתשובה הם המעוררות

התשובה העליונה סכך דרך המרמס להפעל מענפיהם

התחתונים ועתה אם ימצא בינו לבין חבירו טיכא

הרי הוא מפריר ומחלק המרמס העליון וכמעט מכניס בו

טכא שהיא פירוד ואיך חכמר טיזטע עליו אור התשובה

וקוא

זהו מפריז בו חז' לכן הנטי מעשה סבדוד התנאים
 והאמוראים אף אם היו הם הנעלבים היו מתבייזין עמם
 לעולביהם כדי שיתרכו זה לזה כדמוכח בגמרא והענין
 לזה כי גוד הנשמות הם פנים רבוא וכך הרוחות וכך
 הנשמות בקוד הבינה והתפארת והמלכות זהו דור הולך
 ודור באוכו' ואין דור פחות משנים רבוא וכדי להמטיך
 האור העליון כריך שיהיו ק' רבוא לב אחר כדי שיתיחד
 בשמא קרימא עילאה רברבא רלא פריא אלא באחרות
 השלם בענין שהוא ח' ולכן כריך שיתייחדו למטה הלבבות
 ולמעלה הנשמות והרוחות והנשמות ואז ודאי פריא עליהן
 שמא קרימא בקוד האחרות כאשר נבאר בקד' ולכן כריך
 לתווך השלום ולהחזיק בו ולהתאחד בלב אחד כדי שימטיכו
 עליהם השם הנזכר : ונודע מעשרה ימים אלו הם סערי
 התשובה עמר ספי' שבבינה' ועם היות ססני ימי' ר'ה הם
 מלכות בגבורה וגבורה במלכות כדפי' בזוהר פ' פנחס
 בפסוק דבר יום ביומו עכ"ל לענין ימי התשובה הם ימי
 הבינה שהארס נכנס בה יום ביום ספי' אחת והם יומים
 ספירות' וכל יום מכניס ספי' אחת ונפתח עליו סערי
 אחד מעשרה סערי התשובה העליונה' והארס הטב כל
 השנה כלה וכל ימיו הם בתשובה ודאי ספותח סערי
 התשובה עליו' אמנם הימים האלו הם ימי התשובה ממע
 שהיא נפתחת' ולכך בהתבודד הארס כל יום ויום לעכמו
 יכוין אל הספי' ההיא שהיא חלק התשובה הנפתחת ועולם
 יום ביום אל התשובה במדרגותיה ממטה למעלה יום ח'
 במלכות סני' ביקוד שליטי בהוד רביעי בנכס חזמי בתת

שמי בנבורה משיעי בחר ממיני בניכה חסיעי ערב ייה
 בחכמה עשירי ייה עכמו עשירי שבו כדבקה הבינה בכתר
 וחכמה ומסס מלכות עונותם של ישראל בנקודה אחרונה
 בוד הלובץ המלביץ וזהו הכוונה בימים האלו ויעורר בהם
 תשובה לפתוח התשובה העליונה ויקמר בה התשובה
 התחתונה ויקמר ה' בה :

חשנית דרך כל ישראל לשמוח בערב ייה ולתקן סעודה
 יפה וכך הדין וכך פירשו בגמרא ואמנם טעם
 לזה יתבאר במה שהקטנו בזה כי התשובה היא אחת ממע
 זככל מע כריך הטמחה ואם כן הסב בתשובה עיקרו
 ההכנעה והראגה ואם כן טמחה בתשובה היאך יתירכו
 סס ועתה לענייננו נאמר כי ייה איך בו טמחה מחמת
 ראגת העונות ועיני כל ישראל הם תלויי לאביהם שבשמי
 לראות סיוכיה לאור מטפטט ואיך טמחה לכך הקדומו
 הטמחה אל המכונה לכך ראוי לתקן הבית במצע וסולחן
 מלא ברכת ה' בערב יוס זה לשמוח בו טמחה מכוה וכנגד
 זה אמרו בגמרא כל האוכל וסותה בתשיעי מעלין עליו
 כאלו התענה תשיעי ועשירי מפני שעינוי העשירי אינו
 ברכה לפניו מפני שהוא בראגה חלא אם טמח בתשיעי אז
 מתקבל תענית העשירי אם כן נמכח טמח התשיעי מעין
 שום ותשובת העשירי ולכך מעלה עליו כאילו התענה
 תשיעי ועשירי והנה ייה עכמו איך בו אכילה מפני שכריך
 לענות הגוף ולהחזיק הרוחני שהוא הנפש והרוח הנשמה
 ומזון ייה הוא מזון העהב לכך כריך לענות הנפש הבהמית
 שזאת ולהגביר הנפש הרוחני מטפע עולם הבא ומטעם

זה מזון זה הוא להיות כהנין מזיו הסכינה והקבה חפץ
 בטבע שהם הדברים התחתונים הדברים הנשמיים שלא
 ברא הנמכחות אלא בסבת התחתונים האלו ואם ימיתם
 יספו כרבע וכריך לזונם ולפרנסם ולזה כריך להקדים
 אליהם המזון והקיום ולזה כמו שבסבת הוא מזון הנפש
 הרוחנית והיו בערב שבת לוקטים לחם מענה כך ביום
 הכפורי יטלו לחם מענה בערב יום הכפורי למזון הנשמה
 הזה שלא לענותו וימותו ברעב ההויות התחתונות שאינם
 מתפרנסות בספע העליון ולזה לחפץ הרוחני לגשמי שאין
 קיום לעליון אלא על ידי התעוררות התחתון אמר כל האוכל
 בתשיעי כאילו התענה וכו' שהרי האכילה הזאת כורך
 גבוה לקיום הנמכח התחתון שהם סבת קיום העליונות
 וכורע שהתשיעי הוא סוד החכמה מימי התשובה כרפי
 לעיל והיא הזנה ומקיימת בהויות התחתונות כאמרו מה
 רבו מעסיך הכלם בחכמ' עשית לזה בוטל אכילה לקיומם
 מערב סביתת הלובץ העליון על דרך שית סנין הוי עלמ'
 אחד חרוב וההויות התחתונות מתקיימות במה שטרחה
 מעט ואז קיום הרוחניות מהלובץ העליון והכל דרך אחד
 השלישית וידוי ערב יום הכפורים במנחה אפטר לומר
 כי טעם ענין זה להיות השמחה מעורבת עם
 הוידוי והתשובה ולכן מקרימין מבערב ומה גם קידם
 בעורת המנחה בעורת המנוה בעורת השמח' ואפטר גב'
 כי יום ט' הוא בחכמה ויום י' בכתר ולהיות החכמ' מיוחד'
 בכתר ראוי להקרי' הוידוי ליום הט' שהוא גב' תחל' כפר אס'
 יקדים קנה לנטט ואולם טעם יקדים קנה לנטט ירכה כו'

תקון ג ד ה

הקליפה והחיכוך הוא כסוי אל המוח הפנימי וכן מדרך
הוטט להקדים א הקנה ואז הוא ככנס במוח להתכפר ואם
מקדים לו קנה לוטט כמכא החיכוך ככנס פנימי למוח ומעורר
עליו הדין ומקטרב לו זבורס לו מיתה וכמכא העני בלא
כפרה לכן יקדים הוא הוירוי שאם יקדי לו החיכוך ויעורר
לו הדין כמכא מתלק בתשובה סהקדים סכבר חל עליו
יום כפרה ותשובה בסוד אחיזת הכתר עם החכמה
ויחורס יחד כרפירטנו

הרביעית מוסיפין בו מחול על הקדש ואפשר הטעם
לזה לאמר מן הטעמים הקודמים או מפני
שהכתר מתגלה בחכמה כרפירטנו או מפני לערב השמת
עם התשובה כרפירטנו ואפשר לומר עוד כדי לכלול כל
הימים שעברו שהיו חול להראותם שהם ב' כקדש כרפי'
לעיל שהם ימי התשוב' ימים של תשוב' עלאה כמו שבארנו
החמישית וירוי אחרי הסעודה לרעת קבת המפרשים
וזה ודאי כודק עם מה שפירט' לכלהו טעמי
להקדים התשובה ולגלות הכתר על החכמה ולהיותם יחד
כל הימים

ין ששית יום הכפורים אקור באכילה וסתיה
קוד זה הוא לגלות עליהם עטרה סערים
סככינה והם מצד החקר טבה והענין כי המזון נספע אל
התחתונים מצד החקר כאמרו הן את העולם כלו בחץ
בחקר ולראות שאין המזון היום מהחקר המתגלה
שהוא הנסמי אא בחקר הנעלם למעלה שהוא מזון הנשמה
ונעטר סעריה אנו בזונין לכך אקור באכילה וסתיה שהיא

ספּע מתיחס א' המדות התחתונות אלא ספּע העליון הדק
 ואכו כזוכין מזיו הפכינה כמלאכים בדרקות י עוד טעם שני
 כי מזון התחתונים ומחייתם הוא ע"י החסד המקבלת
 מחכמה ע"י החסד שבבינה י והיא מטפעת בת"ת ומלכות
 ועל ידי ויחודם נספּע למטה י ואמנם ביום זה ת"ת ומלכות
 מאירין מחסד שבבינה לבר בלא הצטרפות החכמה ולכך
 איך ויחודם ביום זה י ולזה אקור באכ לה שאיך מזון ואכילה
 ומתייה שהוא על ידי ויחוד תפארת ומלכות מכר החסד
 במכא זה בקוד חסד שבבינה דהיינו י פערים מהחמשים
 המפורסמים י

שביעית ואקור ברחיכה י זה מטעם כי הוא לנלות
 עליהם עטרה פערים שבבינה והם מכר
 הגבורה טבה קוד המים היורדים בגבורה סכך נקראים
 גבורות נטמים ויורדים בקולות ואף אס הם בחסד הם
 מתחלפים מן החסד אל הגבורה בקוד כפוף ודרום סרפס'
 הרטבי ע"ה ופירטנו בספּר בספּר קדר האכילות ולהראו'
 שאיך הרחיכה הוּם ממימי הגבורה שהם מים נטמייס אל
 בגבורה הנעלמת למעלה שהיא רחיכת הנטמה מכר מי'
 כרפירטנו לעיל ובעפּר טעריה אנו מתרחכים ומתלבכים
 לכך אקור ברחיכה הגטמית העבה המתיוחסת א' המדות
 התחתונות א' ספּע עליון הדק ואכו מתרחפי מזיו הסכינה
 במלאכים י עוד טעם שני כי המים התחתונים הם על ידי
 הגבורה המקבלת מטרטה שבחכמה על ידי גבור שבבינ'
 והיא מטפעת בת"ת ובמלכו וע"י זוגם נספּע למטה ואמנם
 ביום זה ת"ת ומלכות מאירין מגבורה שבבינה לבר בלא
 הגטרפות

הצטרפות החכמה • ולכך איך יחודם ביום זה ולזה אמור
ברחיכה שאין מים שהם על ידי ת"ת ומלכות מצד הגבורה
במכאים • וזה בסוד גבורה שבבינה דהיינו עשר פערים
מהחמשים הידועים •

טמינית ואקור בתשמים המטה • כי בהיות הייחוד
הכוונה הוא לייחד תפארת ומלכות המדות
המתגלות עם זווגם למטה • ואמנם ביום זה איך הייחוד
חליהם אלא למעלה בפרטים הנעלמים בסוד נשמתם
למעלה • וגם כן ביום זה הזווג בסוד הרוחניות לפעול
באותיות וכיוצא נשמות נעלמות לא בגשמי כלל לכך אמור
בזיווג הגשמי שאין זווג למטה בתפארת ובמלכות כלל •
עוד טעם שני כי הייחוד לנו הוא להורות על זווג התפארת
עם המלכות וביום זה איך להם ייחוד מטעם כי יחוד הוא
על ידי קודר'ו פרט פי' הנעלמים בבינה יונקי' משרשיהם
שבחכמה כי מטעם הוא הייחוד כדפירטו בזוהר פרט' אמור
וגם אמנה אחותי בת אבי היא אך לא בת אחי ותהי לי
לאסה • ולכן ביה שאינם יונקים משרשם הנעלם בחכמה
אלא ממה שהם בבינה • לכך אמור בתשמים המטה • וזה
בסוד ת"ת ומלכות שבבינה דהיינו עשר פערים מהחמשים
שבה כנודע •

תשיעית ואקור בסיכה מטעם כי השמן הוא נשפט
מצד הימין על ידי הנכח • ובהיות הסיכה
למטה יורה היות השמן מצד הגשמי נפעל על ידי הנכח
המתגלית ואינו כן שאין השמן והסיכה היום על ידי הנכח
המתגלית אלא על ידי הנכח הנעלמת שבבינה בסוד
הרוחניות

הרוחניות שמן משחת קרט מהנשמות סכות ביום זה
 כמלאכים לכך אסור בסיכה בשמית ואנו כפיך בשמן הדק
 במ ד הנשמת' עוד טעם שני כי השמן הוא כמטף לתחתוני
 על ידי הנכח ומקבלת מנכח שבבינה ומקבלת מנכח
 שבחכמה שמטס עקר השמן כנורע והנכח ממטיכו על ידי
 ייחוד ת' ומלכות שבו' ואמנם ביום זה תפארת ומלכות
 מחירין מנכח שבבינה לבר בלא הכטרפות החכמה ולכך
 איך ייחודם ביום זה ולזה אסור בסיכה שאיך שמן במכח
 שהוא ע' ייחוד תפארת ומלכות מבר הנכח הנעלמת וזה
 בסוד נכח שבבינה דהיינו עשר פערים מהחמשים שלה'
 עשירית ואסור בנעילת הסנדל כי נעילת הסנדל למטה
 יורה על סוד הסנדלים והנעלים שבמלכות
 פעליהם נאמר מה יפו פעמיך שהם נכח והוד בנעלי' שהם
 מטטרוז וסנדלפון' ולהיות שאיך הייחוד ביום קרום זה
 למטה אלא למעלה ואיך ברגליה סנדלים' כאמרו רחבת
 את רגלי איככה אטנפס' לכך אסור בנעילת הסנדל'
 וראוי להיות הרגלים בלי סנדל כי הנעילה עתה ברוקת'
 עוד טעם שני' כי הנעל ס מורה על השפעת הרגלים
 שהם נכח והוד בסנדלפון ומטטרוז ושפע זה כמכח להם
 ממה שה'תת מתיוחד עם המלכות בסוד ההוד הנעלמת
 בבינה ומטס שרטה בחכמה' ולהיות ביום זה שאיך הייחוד
 במכח אל התפארת והמלכות מפני שאינם יונקים מחכמה
 אלא מבינה לבר והרגלים יחפים בלי סנדל ואיך סנדלפון
 ומטטרוז יונקים כלל שאיך ייחוד לכך אסור בנעילת
 הסנדל וזה בסוד ההוד שבבינה' דהיינו עשר מחמשים

תקון יא יב יג

סערים טים בה * כמכאן חמשה עכויים בסוד ה'עילאה
מהיא יה בסוד חמשים סערים המתגלים ביום זה * ויום
לטעמים אלו גילוי תהזרה והתיקונים זער עם זער עם *
יח אחד עשר לבום כאה * אמנם ענין הלבום בין
ביום סבת בין ביום טוב בין ביום
זה הרמז בו א הוד לבום הנסמות הנודעו' ביום המקורם
ממקום הקודם ויתארך ענין זה במקומו בסדר * ויום זה
סוד הלבום מחד הבינה ודאי כי מעם לבושות כל הנסמות
ומעם מאירות בלי ספק .

שנים עשר בסוד המאורות והנרות הנוספות בבית
הכנסת * ומכאן לזה ר'זל בפסוק ולקרום ה'
מכובד * ע"כ באורים כבדו ה' וזה בסוד המלכות הנקראת
כר והיא עכמה הכלי והפתילה סוד וא"ו ואם יש בה מים
בסוד החסד וג"כ מעם השמן והנר מחד אם הנבירה היו
יחוד עם בן ד' אורה' שמן יוד פתילה וא"ו כלי הא' וטוב
לכוין בזה ויתבאר ענינו יותר בענין כר סבת בסדר * ואם
חל"ה בסבת אז יכוח ב'פתילו' זכור ושמור ויתבאר במקומו
בע"ה * וסוד התפל' והודוי' יתבאר ענינם בפני עכמו בע"ה *
שלשה עשר כוון המתכפרים להתכפר ע"י מעשה הכהן
וזהו סוד אומרו והכהים והעם העומדים
בעזרה כשהיו שומעים את המס המפורס יוכא מפי כהן
גדול בקרוסה ובטהרה היו כורעים ומסתחיים וכופלים על
פניהם ואומרים בטמ'לו * אף הוא היה מתכוין לגמור את
המס כנגד המברכים ואומר להם תטהרו * והנה במאמר
זה קסיה לן טובא * חדא טעם הענין הזה א הכהנים
והעם

והעם • פנית למה היתה כל החרדה הזאת בהזכרת השם
 זהו כל יום ויום היו מברכים במקדש לישראל בשם
 כדפירטו ר"ל שליטת למה היו אומרים בשכמלו כי זה
 היה בכל יום במקדש במקום אמן שבסוף כל ברכה וברכה
 ואין כאן ברכה • רביעית אומרו היו כורעים ומסתחויים
 ונפלי על פניהם שהוא אריכות ופעולות אלו למה כריעה
 והסתחויים וכפילה • חמישית אומרו אף הוא היה מתכוין
 וכו' • מאי אף הוא ומה היתה כוונתו עתה מחדש • רבים
 חשבו הזכרת שם המפורש שהיה מזכיר כג' שם מ"ב • ויש
 שחשבו היותו שם ע"ב ודבר זה בלתי אמת אמנם שם
 המפורש הוא שם בן ארבע ככתבו וכך כתבו המפרשים •
 אמנם בכל יום היו מזכירים הכהנים אותנו בברכת שהנים
 בניקוד הד"כי • דהיינו יהוה ושם זה הוא ניקוד כל שם בן
 ארבע שבתורה והוא שם הת"ת כדפירטנו בספר בטער
 השמות ואין השם הנזכר ביום זה אלא שם המפורש שהוא
 כולל כל האכילות והוא נשמה לכל השמות ולכל הכנויים
 ולכל השויות ולכל הספי' והוא זה יהוה ושם זה שם העכס
 ויש לו תשע נקודות שהם תשע ספי' האחד חולם והוא הכתר
 השלטה שבסגול הם חכמה ובינה וחסד ורקיע הקמץ
 תפארת ומכד השמי נקודה שהוא הנבונה • וסגול שהם
 ככ"ח הוד יסוד והאותיות במלכות ושם זה קדוש וכורא ויש
 לו פעולות גדולות במחשבה והרהור ויש גילוי לזה בדברי
 הרמב"ם ע"ה • והנה במילוי שם זה עולה עשר כזה יו"ה יו"ו
 ה"י • וממנו משתלשלי שם ע"ב היות הנעלמות שהם עיקר
 אל ע"ב שמות ונשמה אליהם • וכן בו מ"ב אותיות נשמה
 למ"ב

למב אותיות אחרות בהם נשמה לפס מ'ב וכן בו חלוי'כב
 תיקונים עילאים יג תיקוני ריקנא דאריך ותפע תקוני
 דזעיר והכל בקור פס זה והוא מבואר חללנו במקום
 הראוי להם ואין זה מקומו' והכוונה היה בהזכרת ה'
 לרמוז א' עמר ספי' מיוחדו' במקורם וכמה ענפי' המתפשטי'
 מהם בקור ההוויות המתפשטות ממנו' וזה היה מאריך
 בכעימותו זמן מה והיה מבליע הכל בכעימות' וכך מוכח
 שהיו הכהנים והעם נופלים וכו' ואומרים בסמלנו פה
 פסה תיבות ועדין היה מאריך בכעימות הסס והיה מתכוין
 לבמור הפס כגד המברכים' וסבת הזכרת פס זה היה
 להמטיך הנשמה הכעלמת אל הספי' ולמלאה פגימתן
 כדפירסנו לעיל' ולכן הכהנים והעם להיות מכוונים אל
 פלטה שמות הנז' כנגד האחד היו כורעים שהוא המסכה
 דחוקה דהיינו אלא יהוה שאין המסכה חלא אל פלם
 דאסנו' כרפי' לעיל' וכנגד העם הסמי היו משתחו' דהיינו
 המסכה אל הסבע תחתונו' כדפירסנו לעיל' וכנגד לפני
 ה' שהיא עקר המסכה גם עליהם היו נופלים על פניהם
 ואומרי' בס'מלנו דהיינו קבלת עול מ' ולהיותם מקבלים
 עליהם סוד התפשטות היו אומרים כן כמו פענה יעקב
 אבינו אחרי בניו שקבל גם הוא עליו מ' ולכן גם כן הכהן
 היה מתכוין לבמור את הפס כנגד המברכים להיותו
 מתפשט ג' עליהם ואומר להם קטרו פזה מורה טהרתם
 והיותו מתפשט עליה' וזה הוא מורה על כוונת המתכפר'
 על ידי המכפר לקבל כפרתו' : והנה דקרקובאמרנו
 כשהיו שומעים את הפס המפורס ונכא פהרי' בתפלת

הזכרתו

הזכרתו ממע היו מסתחיים וכו' והענין סוד הסם הזה
 כתבאר בפ' אמור ופס כתבאר קסר העולמות שהיה קוסר
 ומקרים ההיות למעלה ויורר ומוטך ולזה מיר כשהיו
 שומעי' בתחלת הזכרת' מיר היו אומרי' בטמלו להראות
 השרפת ההיות התחתונות בעליונות שהרי הזכרת פס
 זו הוא סוד שמע ישראל י' יהוה ה' חלקינו ו' יהוה ה' אחר
 וישראל ו' אומרים בטמלו מהם ההיות התחתונות לכך
 בהתחלת הסם מיר היו אומרי' ברוך פס להראו' השרפתם
 בעולמות הנפלאים למעלה וישראל הם כלולים נפש רוח
 נשמה מאכילות מבינה ות' ומלכות ונפש רוח ונשמה
 דבריאה זכירה ועטייה והיו מכללי עכמס בקדושת הסם
 ומכניסים סוד בטמלו בתוך שמע ישראל וכו' ולזה אף
 הוא היה מתכוין לבמור את הסם כנגד המברכים לכלול
 אותם בתוך הסם ממע ומקדם בקדושתו ולזה כשהזכיר
 זו היוכו מקורי החכמה והיוכו ברוך שאמרו ישראל ומיר
 אומרים פס בבינה שמס נשמה כבוד בת' שמס רוח
 מלכותו במלכו' שמס נפש מאכילות לעולם בכסא שמס
 נשמהו' ער ו' רוח מטפה היכלי היזירה ער היכל הטביעי
 לבנת הספיר וכו' מושרפת העטייה הקדושה שמס נפש
 והרי כלילות עכמץ והוא גמר הוה מהסם כנגד המברכי'
 ומשפיע המים הטהורים ואומר להם תטהרו ויורדי המים
 למטה ומלבנים העומות והם נמשכי' על מכולות ים כאמרו
 ותסלך במכולות ים כל חטאתם וכו' נכלל המכוון אלינו
 במקום הזה התהלה לחלקינו זה קוינו לו ויושיענו במהרה

בוינו אמן :

סוד גשמה יתרה

אמ"ע תנן התם בגדי ע"ה מדרג לפרושים וכו' והן
חמט מדרגות בארום באגדה נפט רוח נשמה
חיה יחידה ועליהן פאמר עולה הוא אשה ריח ניחוח וכלן
להורות לירוד ויתרון ארץ בפל הוא לעתים מזומנים כי
בחט"מ ים לנו נפט יתרה ממלכות דרגא דתפלין של יר
לפיכך אפו' בתפלין והמניחן מתחייב בנפטו פי' מכחיש
היות הכפף יתרה שהיא עפמה אות מאירה בו כי על כן
הוא מחזר על אות מבחוץ ומפוס הכי חייב מיתה מההוא
דרגא פיקתלק ממנו מרה כנגד מרה' ואם יניח פל ראם
בלבר איך לך קנוץ גדול מזה כי אף על פי שבחול איכך
מעכבות זו את זו הסתא מיתה אסורן פנה בפתיחה ורזח
רא שלא יכהג בה מכהג פרסי' ור"ה בסעת המוסף עולה
למדרגה זו ואסור בתפלין והאומר לחלוץ באותה פעה של
ראם בלבר טועה בסתי' והוא מבואר' וחולס איכא ירירה
בחטאת ר"ח כדבריו הבהיר לפי' איך בו אסור מלאכה
וממילא דפרי תפלין אחר המוסף' וההוא בחט"מ מכהג
ר"ח קלקל ולא תקן' יום טובים בו רוח יתרה מתת דרגא
דתפלין של' יום הכפורים ים בו נשמה יתרה מבינה כמו
פרמז החכם ע"ה בחבור המעולה הזה' פבת ים בו חיה
יתרה מחכמה' ולפי שהטבת בנה אב לכל המדרג' קראוה
נשמה יתרה שכלן מדרגות נשמה הז' עולם שכלו שבת
ים בו יחידה יתרה מכ"ע' וכלן מבחיכותיהן המאירות
במלכות אוצר הנשמות לא זולת' והיודע סוד עת רבון
האמור במנחת סבת שהוא בסוד חיה יתרה יאמר ואם
תפלתי במנחת סבת ו"ה כי איך הדבר תלוי בסעודה
הנשמית

הבטחית : וממה שהקדמנו ברור שאין ריח לנחמנו מכלוק
 היתרון אלא בטבת בלבד לט חל בו זה לט שבת דעלמא •
 אבל זה לברו ויט לברו אין בהכרלה שלהם ריח • ואין אנו
 מריחים גם כן מוכחי שבת לית מהטעם שכרחו רברי רבי
 דוסא במסנה כפ"ק דחולין • ועוד שהרי היום טוב הוא
 מקרא קדש קרוא לקדש העליון ומלכא סליק מיכלא
 מקמיה ויהיב לאוספיזה ומזה הטעם סדרנו
 יקלה ולא ינהק כי נכנס הקדוש במקום בית
 קודש לבר ולהכרלה • אשרי אדם להביל
 הפנימיה הקדושה ביפיו • ימיו
 במררגות הקדושה סזכרנו
 ככל עובר מקדש לקדש
 ואמת ה' לעולם
 הללויה •

אמר

הצעיר גדליה זכני ה' להתחיל במלאכת
שמי' זו ביום ר' כ' תמוז השמ' בום אבחרהו
ואזכרהו לעולם על ראש שמחתי כי הוא יום שמת בו אבי
עטרת ראשי זה לי טבע עטרה טכה ואחי נשארתי כיואסיה
במלכו בן שמונה שנים עוסק בקביעות במקרא מידה
שאינה מידה ומאז התחלתי להתחנך בעיון ההלכות לפני
אל' זבל וביטיבתו אל' אל' זכיתי בו רק מעט מזער
וכרתת הרבנית אחי היא שמכתני בחכמת נשים בנתה
ביתה תהילת אל' יתברך היא טעמרה לי ותאזרני חיל
לשמם חכמים תמיד לא זזה ידה מתוך ידי עד טעמרתני על
דעתני ומה שחכני ויחונכני קוני לתורה ולתעודה אקרר אהו
תורת אחי יהי רבון שאזכה לשמם לפניך במורה וכבוד
אורך ימים ושכית חיים כי מעולם היא לי דיוקא
דטכינתא וראוי והשמם אשר שויתי לכנדי לאור
עולם הוא מופת הדור והדרו הרב המיבהק
מוהרר שרמה פנים כרו לסקור על
דלתותיו יום יום ולסתות בכמא
את דבריו עיניו ועיניו
תחזינה ירושלים כוק
פאנן במהרה
בימינו
אכיר
:

סיר למעלות מנחת החמיר האלהי כמוהרר מסס
 קורדואירו זכל אסר סר החכס כמהרר
 סמואל ארקוולטי כלו

• אשר סלית	זמן עמד	ריב לי
• ובמעוניך	בכי מרום	כל כ
• צמות חוניך	לפזר ע	חבסוף
• הכי אלית	מעון רבצם	לנתוש
• אשר כלית	חשוב נכל	איך ת
• ובזוניך	ברעתך	איש חי
• שלום בניך	בצדקו רב	נותן
• הכי עלית	בשר גו	עם כי
• לשוכן מעלה	הלא היכל	צדיק
• בהוד ועטרת	פרי גנו	יאכל
• וכי גברו	דלו מעשיו	יג
• ואנשי מעלה	צבא מרום	יז
• ברב תפארת	יהי לעד	שיחם
• לקורדואירו	לרב כשה	שלום

[Faint, illegible handwritten text in brown ink, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

